

บทที่ ๕

สรุปผลการวิจัย อภิปราย และข้อเสนอแนะ

ในบทนี้จะกล่าวโดยสรุปเกี่ยวกับ วัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีดำเนินการวิจัย สรุปผลการวิจัย อภิปราย และข้อเสนอแนะตามลำดับ ดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

๑. เพื่อศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการของท้องถิ่นในจังหวัดเชียงใหม่
๒. เพื่อศึกษาความคิดเห็นในเรื่องเนื้อหาของหลักสูตรประถมศึกษาที่จะปรับให้เหมาะสมกับท้องถิ่นในจังหวัดเชียงใหม่
๓. เพื่อเสนอแนะโครงสร้างและแนวทางการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นของจังหวัดเชียงใหม่

วิธีดำเนินการวิจัย

๑. กลุ่มตัวอย่างประชากร ประกอบด้วย ครูผู้สอนในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่ จำนวน ๒๗๐ คน ในการคัดเลือกโรงเรียนใช้วิธีการสุ่มอย่างมีระบบ แล้วคัดเลือกครูโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย กลุ่มตัวอย่างประชากรที่เป็นนักเรียน จำนวน ๒๗๐ คน จากโรงเรียนที่สุ่มได้แล้วนำมาสุ่มอย่างง่าย กลุ่มตัวอย่างประชากรที่เป็นนักการศึกษา จำนวน ๑๕๐ คน คือศึกษานิเทศก์ฝ่ายสามัญศึกษาประจำจังหวัดเชียงใหม่และเขตการศึกษา ๔ วิทยากรประจำจังหวัดและอำเภอใช้ประชากรทั้งหมด จำนวน ๖๐ คน อาจารย์หัวหน้าแผนกวิชาวิทยาลัยครูเชียงใหม่ อาจารย์คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ สถาบันเทคโนโลยีการเกษตรแม่โจ้ และวิทยาลัยอาชีวศึกษาเชียงใหม่ ใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย จำนวน ๕๐ คน กลุ่มตัวอย่าง

ที่เป็นหัวหน้าส่วนราชการประจำจังหวัดและอำเภอ จำนวน ๑๔๐ คน และผู้ประกอบอาชีพต่างๆ ใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย จำนวน ๑๓๐ คน รวมประชากรทั้งสิ้น ๑,๐๐๐ คน

๒. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถามแบ่งออกเป็น ๒ ชุด คือ ชุดที่ ๑ สำหรับครู นักการศึกษา หัวหน้าส่วนราชการประจำจังหวัดและอำเภอ และผู้ประกอบอาชีพต่างๆ ชุดที่ ๒ เป็นแบบสอบถามสำหรับนักเรียนมีเนื้อหาของคำถามเหมือนกับแบบสอบถามชุดที่ ๑ แต่ได้ปรับปรุงภาษาให้ง่ายพอแก่เด็ก นอกจากนี้ยังใช้แบบสอบถามทั้ง ๒ ชุดนี้ เป็นแบบสัมภาษณ์ตัวแทนของกลุ่มตัวอย่างประชากรอีกด้วย แบบสอบถามมีอยู่ ๒ ตอน คือ ตอนที่ ๑ กล่าวถึงข้อมูลส่วนตัว ตอนที่ ๒ เป็นสภาพปัญหาและความต้องการของท้องถิ่น และเนื้อหาของหลักสูตรประถมศึกษาที่จะปรับให้เหมาะสมกับท้องถิ่นในจังหวัดเชียงใหม่ การสร้างแบบสอบถามอาศัยแนวการสร้างจากตำรา เอกสาร รายงานการวิจัย และวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวกับทฤษฎีการพัฒนาหลักสูตร ก่อนนำไปให้ผู้วิจัยได้นำไปทดลอง แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสม

๓. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปส่งแก่ผู้ตอบด้วยตนเอง บางส่วนหัวหน้าหมวดการศึกษาอำเภอเป็นผู้รวบรวมส่ง บางส่วนผู้วิจัยเก็บรวบรวมเอง ปรากฏว่าได้แบบสอบถามที่สมบูรณ์กลับคืนมา ๑๐๗ ฉบับ คิดเป็นร้อยละ ๑๐.๐๗

๔. การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ใช้เครื่องคำนวณช่วยในการหาค่าร้อยละ และค่า χ^2 ข้อมูลส่วนตัววิเคราะห์โดยใช้ตารางร้อยละ สภาพปัญหาและความต้องการของท้องถิ่นและเนื้อหาของหลักสูตรประถมศึกษาที่จะปรับให้เหมาะสมกับท้องถิ่นในจังหวัดเชียงใหม่ วิเคราะห์โดยใช้ตารางร้อยละและใช้ χ^2 วิเคราะห์หาความแตกต่างระหว่างกลุ่ม แล้วเสนอผลออกมาในรูปแบบของตารางและการบรรยาย

สรุปผลการวิจัย

๑. ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม ปรากฏผลดังนี้

๑.๑ สรุปผลการวิเคราะห์ในเรื่องวุฒิสามัญ

ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ผู้ตอบทุกกลุ่มมีวุฒิสามัญระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมากที่สุดถึงร้อยละ ๖๐.๕๓ รองลงไปค้ำกว่ามัธยมศึกษาปีที่ ๖ ร้อยละ ๒๐.๓๑

น้อยที่สุดจนมัธยมศึกษาตอนปลายร้อยละ ๑๔.๔๕ ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้ คือ
 ครูจบระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมากที่สุดร้อยละ ๖๑.๑๔ น้อยที่สุดจนมัธยมศึกษาตอนปลาย
 ร้อยละ ๑๔.๕๐ นักการศึกษาสำเร็จมัธยมศึกษาตอนต้นมากที่สุดร้อยละ ๖๕.๗๕ รอง
 ลงมาสำเร็จมัธยมศึกษาตอนปลายร้อยละ ๒๐.๓๗ หัวหน้าส่วนราชการสำเร็จมัธยมศึกษา
 ตอนต้นมากที่สุดร้อยละ ๘๐.๑๘ น้อยที่สุดมัธยมศึกษาตอนปลายร้อยละ ๑๘.๘๖ กลุ่ม
 ผู้ตอบกลุ่มสุดท้ายคือ ผู้ประกอบอาชีพต่างๆมีความรู้ต่ำกว่าประโยคมัธยมศึกษาตอนต้นร้อยละ
 ๖๖.๓๑ น้อยที่สุดคือสำเร็จมัธยมศึกษาตอนปลายร้อยละ ๒.๑๐

๑.๒ สรุปผลการวิเคราะห์ในเรื่องวุฒิทางวิชาชีพ

ผลการวิเคราะห์ในเรื่องวุฒิทางวิชาชีพปรากฏว่า ผู้ตอบทุกกลุ่ม
 มีวุฒิปริญญาหรือเทียบเท่าสูงสุดคือร้อยละ ๕๐.๘๓ รองลงมาคือต่ำกว่าอนุปริญญา
 หรือเทียบเท่าร้อยละ ๓๒.๘๕ น้อยที่สุดคือปริญญาตรีหรือเทียบเท่าร้อยละ ๑๖.๓๐
 ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้ คือ

ผู้ตอบที่เป็นครูมีวุฒิปริญญาหรือเทียบเท่าสูงสุดคือร้อยละ ๕๘.๕๔
 รองลงมาคือต่ำกว่าอนุปริญญาหรือเทียบเท่าร้อยละ ๓๓.๑๖ น้อยที่สุดคือปริญญาตรี
 และสูงกว่าร้อยละ ๘.๒๘

ผู้ตอบที่เป็นนักการศึกษาได้รับวุฒิปริญญาหรือเทียบเท่าสูงสุดคือ
 ร้อยละ ๕๖.๔๘ รองลงมาคือต่ำกว่าอนุปริญญาหรือเทียบเท่าร้อยละ ๒๒.๒๒ และ
 ปริญญาตรีและสูงกว่าร้อยละ ๒๑.๒๘

ผู้ตอบที่เป็นหัวหน้าส่วนราชการประจำจังหวัดและอำเภอ มีวุฒิ
 สูงสุดคือต่ำกว่าอนุปริญญาหรือเทียบเท่าร้อยละ ๔๒.๒๔ รองลงมาคืออนุปริญญาหรือเทียบ
 เท่าร้อยละ ๓๒.๗๕ น้อยที่สุดคือ ปริญญาตรีและสูงกว่าร้อยละ ๒๔.๘๘

๑.๓ สรุปผลการวิเคราะห์ในเรื่องประสบการณ์ในการทำงาน

ผลการวิเคราะห์ในเรื่องประสบการณ์ในการทำงานปรากฏผลดังนี้
 คือ ผู้ตอบที่เป็นครู นักการศึกษาและหัวหน้าส่วนราชการประจำจังหวัดและอำเภอ ที่มี
 ประสบการณ์ในการทำงาน ๑ - ๑๐ ปี มีจำนวนสูงที่สุดคือร้อยละ ๔๘.๑๖ รองลงมา
 คือประสบการณ์ในการทำงาน ๑๑ - ๒๐ ปี มีร้อยละ ๒๘.๐๒ น้อยที่สุด ๒๑ ปีขึ้นไป
 ร้อยละ ๒๑.๘๒ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้ คือ

ผู้ตอบที่เป็นครูมีประสบการณ์ในการทำงาน ๑ - ๑๐ ปี มีจำนวนสูงสุดคือ ร้อยละ ๖๖.๓๒ รองลงมา มีประสบการณ์ในการทำงาน ๑๑ - ๒๐ ปี ร้อยละ ๒๑.๒๔ น้อยที่สุด ๒๑ ปี ขึ้นไปมีร้อยละ ๑๒.๔๔

ผู้ตอบที่เป็นนักการศึกษา มีประสบการณ์ในการทำงาน ๑ - ๑๐ ปี มีจำนวนสูงสุด คือ ร้อยละ ๔๕.๓๗ รองลงมา ๑๑ - ๒๐ ปี มีร้อยละ ๓๘.๘๘ น้อยที่สุด ๒๑ ปีขึ้นไป ร้อยละ ๑๕.๗๕

ผู้ตอบที่เป็นหัวหน้าส่วนราชการประจำจังหวัดและอำเภอ มีประสบการณ์ในการทำงาน ๒๑ ปี ขึ้นไป จำนวนมากที่สุด คือ ร้อยละ ๔๓.๑๐ รองลงมา ๑๑ - ๒๐ ปี มีร้อยละ ๓๒.๗๕ น้อยที่สุดมีประสบการณ์ ๑ - ๑๐ ปี ร้อยละ ๒๔.๑๕

๑.๔ สรุปผลการวิเคราะห์ในเรื่องภูมิฐานะเดิมของผู้ตอบ

ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ผู้ตอบที่เป็นครู นักการศึกษา หัวหน้าส่วนราชการและผู้ประกอบอาชีพต่างๆ มีภูมิฐานะอยู่ในภาคเหนือสูงสุดคือ ร้อยละ ๗๔.๔๑ รองลงมาคือภาคกลาง ร้อยละ ๑๔.๖๔ ภาคอีสาน ร้อยละ ๘.๖๘ น้อยที่สุดคือภาคใต้ ร้อยละ ๓.๑๒ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้ คือ

ครูมีภูมิฐานะอยู่ในภาคเหนือสูงสุด ร้อยละ ๘๕.๘๕ น้อยที่สุดคือภาคใต้และภาคอีสานมีจำนวนเท่ากันพอดี คือ ร้อยละ ๑.๐๓

นักการศึกษา มีภูมิฐานะอยู่ในภาคเหนือสูงสุด ร้อยละ ๕๘.๓๓ รองลงมาคือภาคกลาง ร้อยละ ๒๕.๗๒ น้อยที่สุดคือภาคใต้ ร้อยละ ๓.๐๗

หัวหน้าส่วนราชการประจำจังหวัดและอำเภอ มีภูมิฐานะอยู่ในภาคเหนือสูงสุด คือ ร้อยละ ๕๐.๘๖ น้อยที่สุดคือภาคกลาง ร้อยละ ๓.๖๒

ผู้ประกอบอาชีพต่างๆ มีภูมิฐานะอยู่ในภาคเหนือสูงสุด คือ ร้อยละ ๗๗.๘๘ น้อยที่สุดคือภาคอีสาน ร้อยละ ๑.๐๕

๑.๕ สรุปผลการวิเคราะห์ในเรื่องชั้นที่ครูสอน

ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ครูผู้สอนสอนในระดับชั้น ป.๑ - ป.๔ มีจำนวนมากที่สุดคือ ร้อยละ ๕๒.๘๕ ซึ่งเป็นครูผู้สอนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ มากที่สุด

คือร้อยละ ๑๖.๕๘ น้อยที่สุดสอนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ และ ๒ มีจำนวนเท่ากันพอดี คือ ร้อยละ ๑๑.๘๑ และสอนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ - ๗ ร้อยละ ๔๗.๑๕

๑.๖ สรุปผลการวิเคราะห์ในเรื่องประเภทของอาชีพ

ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ผู้ประกอบอาชีพต่างๆประกอบอาชีพด้านธุรกิจมีจำนวนสูงที่สุดคือร้อยละ ๒๕.๒๖ รองลงมาคืออาชีพทำสวนร้อยละ ๑๗.๘๘ อาชีพทำนาร้อยละ ๑๖.๘๔ อาชีพอุตสาหกรรมในครอบครัวและบริการ มีจำนวนเท่ากันพอดี คือ ร้อยละ ๑๔.๗๓ น้อยที่สุดเป็นอาชีพอื่นๆร้อยละ ๑๐.๕๓

๑.๗ สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับนักเรียน

ในกลุ่มของผู้ตอบที่เป็นนักเรียนนั้นปรากฏว่า เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ร้อยละ ๖๖.๑๕ แยกเป็นนักเรียนชายร้อยละ ๓๕.๓๘ นักเรียนหญิงร้อยละ ๓๐.๗๗ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ ร้อยละ ๑๘.๘๘ แยกเป็นนักเรียนชายร้อยละ ๑๐.๗๗ นักเรียนหญิงร้อยละ ๘.๑๑ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ร้อยละ ๑๔.๓๕ แยกเป็นนักเรียนชายร้อยละ ๖.๖๖ นักเรียนหญิงร้อยละ ๗.๖๙

อายุของผู้ตอบที่เป็นนักเรียนปรากฏผลดังนี้ นักเรียนที่มีอายุ ๑๑ - ๑๒ ปี มีจำนวนมากที่สุดคือ ร้อยละ ๕๒.๘๓ รองลงมาคืออายุ ๑๓ - ๑๔ ปี ร้อยละ ๒๖.๑๕ น้อยที่สุดอายุ ๘ - ๑๐ ปี ร้อยละ ๒๑.๐๒

สรุปผลความคิดเห็นของครู นักการศึกษา และนักเรียนในเรื่องสภาพปัญหาและความต้องการของท้องถิ่นในจังหวัดเชียงใหม่ ดังนี้

๑. เรื่องที่ครู นักการศึกษาและนักเรียนมีความเห็นสอดคล้องกัน

๑.๑ ครู นักการศึกษาและนักเรียนยอมรับอย่างสอดคล้องกันว่าเรื่องท้องถิ่นมีสภาพปัญหาและความต้องการมีเพียงเรื่องเดียว คือ นักเรียนขาดความรู้พื้นฐานในการประกอบอาชีพ

๑.๒ ครู นักการศึกษา และนักเรียนมีความคิดเห็นเหมือนกันว่าท้องถิ่นมีสภาพปัญหาและความต้องการปานกลาง ในเรื่องดังต่อไปนี้

๑.๒.๑ ชาวนายไม่รู้จักใช้วิธีการปลูกพืชหลายชนิด เพื่อ
เพิ่มผลผลิตทางการเกษตร

๑.๒.๒ ประชาชนในท้องถิ่นไม่มีที่ดินเป็นของตนเอง ประเด็น
นี้มีสิ่งที่น่าสนใจกว่านักเรียนมีความเห็นขัดแย้งกัน คือ จำนวนนักเรียนที่เห็นว่าเรื่องนี้
เป็นปัญหามากกับที่เห็นว่า เป็นปัญหาปานกลาง มีจำนวนใกล้เคียงกัน

๑.๒.๓ ประชาชนในท้องถิ่นประสบปัญหาค้นหาความพอดี การ
เสียสละและการตรงต่อเวลา

๑.๓ ครู นักการศึกษา และนักเรียนมีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่า
ท้องถิ่นมีสภาพปัญหาและความต้องการน้อยเพียงเรื่องเดียว คือ มีคนเสเพลสิ่งเสเพลคึกคักในหมู่บ้าน

๒. เรื่องที่ครู นักการศึกษาและนักเรียนมีความเห็นขัดแย้งกัน

๒.๑ ครูและนักการศึกษาเห็นว่าท้องถิ่นมีปัญหาและความต้องการมาก
แต่นักเรียนมีความคิดเห็นแตกต่างออกไป โดยเห็นว่า เป็นปัญหาปานกลางบ้าง เป็นปัญหา
น้อยบ้างในเรื่องดังต่อไปนี้

๒.๑.๑ ประชาชนใช้ค่าเมืองในการติดต่ოსื่อสาร

๒.๑.๒ ประชาชนบริโภคอาหารไม่ถูกสุขลักษณะ

๒.๑.๓ ในท้องถิ่นนี้ยังมีการปฏิบัติตามวัฒนธรรมและประเพณี
สำคัญเป็นประจำ

๒.๑.๔ ประชาชนต้องการคำแนะนำในการใช้เวลาให้เกิดประ
โยชน์

๒.๑.๕ ประชาชนยังขาดการรวมกลุ่มหรือการจัดสหกรณ์เพื่อ
ยกฐานะทางเศรษฐกิจ

๒.๑.๖ ประชาชนในท้องถิ่นขาดเงินลงทุนในการประกอบอาชีพ

๒.๑.๗ ทรัพยากรธรรมชาติกำลังถูกทำลายลง

๒.๒ ครู นักการศึกษา เห็นว่าท้องถิ่นมีสภาพปัญหาและความต้องการ
ปานกลาง แต่มักเรียนเห็นแตกต่างออกไปในเรื่องดังต่อไปนี้

๒.๒.๑ ประชาชนในท้องถิ่นสามารถอ่านออกเขียนได้ แต่นักเรียนเห็นว่า เป็นปัญหา น้อย

๒.๒.๒ ประชาชนในท้องถิ่นเลี้ยงดูเด็กไม่ถูกต้องตามหลักอนามัย เฉพาะนักเรียนเห็นว่า เป็นปัญหา มาก

๒.๒.๓ อัตราการเกิดของประชาชนยังเพิ่มขึ้น เฉพาะนักเรียนเห็นว่า เป็นปัญหา มาก

๒.๒.๔ ประชาชนยังขาดความรู้ในการทำนา ทำไร่ ทำสวนอย่าง ถูกหลัก เฉพาะนักเรียนเห็นว่า เป็นปัญหา มาก

๒.๒.๕ ชาวนา ชาวสวนยังขาดความรู้ในการใช้ปุ๋ยและยาปราบ ศัตรูพืช เฉพาะนักเรียนเห็นว่า เป็นปัญหา มาก

๒.๒.๖ ประชาชนในท้องถิ่นประสบปัญหา คำนความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ แต่นักเรียนเห็นว่า เป็นปัญหา มาก

๒.๒.๗ ประชาชนในท้องถิ่นประสบปัญหา คำนความสามัคคีและ ความมีระเบียบวินัย แต่นักเรียนเห็นว่า เป็นสภาพปัญหา น้อย

๒.๓ ครู นักการศึกษาและนักเรียนมีความคิดเห็น ซัดแย้งกันในเรื่อง ดังต่อไปนี้ คือ

๒.๓.๑ ครูและนักเรียนเห็นว่าโรคติดต่อที่เกิดกับเด็กในหมู่บ้าน มีน้อย แต่นักการศึกษาเห็นว่า มีปัญหา ปานกลาง

๒.๓.๒ ครูและนักเรียนเห็นว่าในเรื่องประชาชนขาดความรู้ใน การระวังรักษาสุขภาพอนามัย เป็นปัญหา มาก แต่นักการศึกษาเห็นว่า เป็นปัญหา ปานกลาง

๒.๓.๓ ในเรื่องประชาชนนิยมเลี้ยงสัตว์ไว้ที่ถุนบ้านเรือนนั้น ผู้ตอบมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด คือ ครูเห็นว่า เป็นปัญหา มาก นักการศึกษา เห็นว่า เป็นปัญหา ปานกลางและนักเรียนเห็นว่า เป็นปัญหา น้อย

๒.๓.๔ ครูและนักเรียนเห็นว่าในเรื่องประชาชนในท้องถิ่นประ สบปัญหา ทร หลานถูกล่อลวง ไปประกอบอาชีพที่สังคมนั้น เป็นปัญหา น้อย แต่นักการ

ศึกษาเห็นว่า เป็นปัญหาปานกลาง

สรุปผลความคิดเห็นของครู นักการศึกษาและนักเรียนในเรื่องเนื้อหาของหลักสูตรประถมศึกษาที่จะปรับให้เหมาะสมกับท้องถิ่นในจังหวัดเชียงใหม่

ภาษาไทย

๑. เรื่องที่ครู นักการศึกษาและนักเรียนมีความเห็นสอดคล้องกัน
 - ๑.๑ ครู นักการศึกษา และนักเรียนมีความคิดเห็นสอดคล้องกันที่จะปรับเนื้อหาภาษาไทยให้เหมาะสมกับท้องถิ่น ดังต่อไปนี้
 - ๑.๑.๑ คำพื้นฐานของท้องถิ่น
 - ๑.๑.๒ นิทานเชียงใหม่
 - ๑.๑.๓ ภาษิตลานนาไทย
๒. เรื่องที่ครู นักการศึกษาและนักเรียนมีความเห็นแตกต่างกัน
 - ๒.๑ ครูและนักการศึกษามีความคิดเห็นสอดคล้องกัน แต่นักเรียนมีความคิดเห็นด้วยน้อยในเรื่องดังต่อไปนี้
 - ๒.๑.๑ คำเมืองที่ออกเสียงไม่เหมือนคำไทย
 - ๒.๑.๒ คำร้อยกรองเชียงใหม่
 - ๒.๑.๓ ประวัติกว๊านนาไทย
 - ๒.๒ ครูและนักการศึกษาเห็นด้วยน้อย แต่นักเรียนเห็นด้วยอย่างยิ่งในเรื่องเจ็ย(นิทานตลก)เพียงเรื่องเดียว
 - ๒.๓ ครูและนักเรียนมีความคิดเห็นเหมือนกันคือ เห็นด้วยน้อย แต่นักการศึกษาเห็นด้วยอย่างยิ่ง ในเรื่องดังต่อไปนี้
 - ๒.๓.๑ ส่วนวลานนาไทย
 - ๒.๓.๒ คำทายลานนาไทย

คณิตศาสตร์

ในเรื่องเนื้อหาวิชาคณิตศาสตร์ที่จะปรับให้เหมาะสมกับท้องถิ่นในจังหวัด เชียงใหม่นั้น ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ครู นักการศึกษา และนักเรียนมีความคิดเห็น สอดคล้องกันในเรื่อง การสอนมาตราซึ่ง ทวง วัดของท้องถิ่น และการตัดแปลงโจทย์ คณิตศาสตร์ให้เหมาะสมกับท้องถิ่น

สุขภาพและอนามัย

ครู นักการศึกษา และนักเรียนมีความคิดเห็นสอดคล้องกันในเนื้อหาสุขภาพ และอนามัยที่จะปรับให้เหมาะสมกับท้องถิ่น ดังต่อไปนี้

๑. อาหารและโภชนาการ ประกอบด้วยเรื่อง การเลือกซื้ออาหารที่มี ประโยชน์ การปรุงอาหาร การกินอาหารที่เป็นประโยชน์ และการถนอมอาหาร
๒. สุขภาพและอนามัย ประกอบด้วยเรื่อง การรักษาสุขภาพ อุบัติเหตุและ การป้องกัน และการเลี้ยงดูเด็ก
๓. การสาธารณสุข ประกอบด้วยเรื่อง การใช้ส้วมให้ถูกสุขลักษณะ การทำ น้ำให้สะอาด และบริการทางสาธารณสุข

ศิลปะ วัฒนธรรม และประเพณี

๑. ครู นักการศึกษา และนักเรียนมีความคิดเห็นสอดคล้องกันในเนื้อหา ดังต่อไปนี้

- ๑.๑ ประเพณีการแต่งกายแบบคนเมือง
- ๑.๒ ประเพณีการรดน้ำคำหัว
- ๑.๓ ประเพณีการตีฆ้องวง เบิ่งปຸດ
- ๑.๔ ศิลปะการออกแบบ และศิลปะการตกแต่ง
๒. เรื่องที่ครู นักการศึกษาและนักเรียนมีความเห็นแตกต่างกัน

๒.๑ ครูและนักการศึกษา มีความคิดเห็นสอดคล้องกัน แต่นักเรียนมีความคิดเห็นตรงกันข้ามกับกลุ่มผู้ใหญ่ โดยเห็นด้วยน้อยในเนื้อหาดังต่อไปนี้

- ๒.๑.๑ ประเพณีการผูกข้อมือรับขวัญ
- ๒.๑.๒ ประเพณีสลากภัทร และการบวชพระ เณร
- ๒.๑.๓ คนตรีพื้นเมือง และการตีกลองแบบต่าง ๆ
- ๒.๑.๔ การอ่านและการขับคำว ขอ และจ้อย
- ๒.๑.๕ ศิลปการฟ้อนแบบต่าง ๆ

งานเกษตรกรรม

๑. ครู นักการศึกษา และนักเรียน มีความคิดเห็นสอดคล้องกันในเนื้อหาวิชาเกษตรกรรมที่จะปรับให้เหมาะสมกับท้องถิ่น ดังนี้

- ๑.๑ การปรับปรุงการทำนา เรื่อง การเลือกพันธุ์ข้าว การชลประทาน และการใช้เครื่องทุ่นแรง
- ๑.๒ การปรับปรุงที่ดิน เรื่อง การปลูกพืชหมุนเวียน การทำและใช้ปุ๋ย และการพิจารณาเนื้อดิน
- ๑.๓ การทำสวนส้ม ลำไย และลิ้นจี่
- ๑.๔ การทำไร่ออม กระเทียม ยาสูบ ถั่วเหลือง ถั่วลิสง ถั่วอื่น ๆ และข้าวโพด
- ๑.๕ การพัฒนาอาชีพ เรื่อง การรวมกลุ่มและการสหกรณ์ การใช้บริการเงินทุน และ การติดตามข่าวสารทางเศรษฐกิจ
- ๑.๖ การเพิ่มรายได้แก่ครอบครัวด้วยการเพาะเห็ด และการปลูกพืชสวนครัว
- ๑.๗ การเลี้ยงสัตว์ ไก่แก่ การเลี้ยงเบ็ด ไก่ วัว ควาย และหมู
- ๑.๘ การสำรวจสภาพะการเกษตร การสำรวจแหล่งน้ำ การสำรวจศัตรูพืชและสัตว์

๑.๘ การป้องกันและกำจัดศัตรูพืช

๒. เรื่องที่ครู นักการศึกษาและนักเรียนมีความเห็นแตกต่างกัน

๒.๑ ครูและนักการศึกษามีความคิดเห็นสอดคล้องกันแต่นักเรียนเห็น
ด้วยน้อยในเรื่องดังต่อไปนี้

๒.๑.๑ การทำนาเชิงเขา

๒.๑.๒ การค้าขาย

๒.๑.๓ การปลูกไม้ดอกไม้ประดับ

๒.๑.๔ การเลี้ยงปลา

๒.๒ ครูและนักการศึกษามีความคิดเห็นสอดคล้องกันโดยเห็นด้วยน้อย
แต่นักเรียนเห็นด้วยอย่างยิ่ง ในเรื่องการทำสวนท้อเพียงเรื่องเดียว

๒.๓ ครู นักการศึกษา และนักเรียนมีความคิดเห็นขัดแย้งกันในเรื่อง
การทำสวนชาและกาแฟ โดยที่ครูเห็นด้วยอย่างยิ่ง นักการศึกษาเห็นด้วยน้อย และ
นักเรียนไม่เห็นด้วย

งานประดิษฐ์และงานช่าง

๑. ครู นักการศึกษาและนักเรียน มีความคิดเห็นเหมือนกันในเนื้อหา
งานประดิษฐ์และงานช่าง ดังต่อไปนี้

๑.๑ งานใบตองและงานดอกไม้ ได้แก่เรื่อง การเย็บใบตองเป็น
เครื่องใช้ การจัดดอกไม้และการร้อยมาลัย

๑.๒ งานจักสาน งานประดิษฐ์ของใช้และของชำร่วย

๑.๓ งานอุตสาหกรรมในครอบครัว ได้แก่ การทำร่ม การทอผ้า
การแกะสลัก การทำเครื่องเงินและเครื่องเงิน

๑.๔ การทำภาชนะต่าง ๆ และการปั้น

๑.๕ งานตัดผมหรือช่างเสริมสวย

๑.๖ งานตัดเย็บปะชุนเสื้อผ้า งานปักและปักแบบต่าง ๆ

- ๑.๗ งานซ่อมเครื่องยนต์ งานก่อสร้างและงานไฟฟ้า
๒. ครูและนักการศึกษาที่มีความคิดเห็นสอดคล้องกัน แต่นักเรียนมีความคิดเห็นตรงกันข้าม ในเรื่องงานไม่เพียงเรื่องเดียว

เรื่องทั่ว ๆ ไป

ครู นักการศึกษา และนักเรียน ขอมริบอย่างสอดคล้องกันในเรื่องทั่ว ๆ ไป ดังต่อไปนี้

๑. ประชากรศึกษา ได้แก่ การวางแผนชีวิต การคุมกำเนิด และความสำคัญของประชากร
๒. การขนส่งและการใช้บริการจากแหล่งต่าง ๆ
๓. ความเป็นธรรมในการทำงาน
๔. ค่านิยมที่ควรรักษา ได้แก่ เรื่อง ความเอื้อเฟื้อ การเสียสละ ความซื่อสัตย์ ความสามัคคี การตรงต่อเวลา การรู้จักความพอดี และความมีระเบียบวินัย
๕. ประวัติของเชียงใหม่ ประวัติของท้องถิ่น บุคคลสำคัญของท้องถิ่น ประวัติสถานที่และโบราณวัตถุสำคัญ
๖. การสงวนรักษาทรัพยากรธรรมชาติ

สรุปผลการวิจัยของกลุ่มหัวหน้าส่วนราชการประจำจังหวัดและอำเภอและผู้นประกอบอาชีพต่าง ๆ ในเรื่องสภาพปัญหาและความต้องการของท้องถิ่นในจังหวัดเชียงใหม่ มีดังต่อไปนี้

๑. เรื่องที่หัวหน้าส่วนราชการประจำจังหวัดและอำเภอ และผู้นประกอบอาชีพต่าง ๆ มีความเห็นสอดคล้องกัน

๑.๑. หัวหน้าส่วนราชการประจำจังหวัดและอำเภอและผู้นประกอบอาชีพต่าง ๆ มีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่าท้องถิ่นมีสภาพปัญหาและความต้องการมาก ดังต่อไปนี้

เป็นประจำ

- ๑.๑.๑ ประชาชนใช้คำเมืองในการติดต่อสื่อสาร
- ๑.๑.๒ ประชาชนบริโภคอาหารไม่ถูกสุขลักษณะ
- ๑.๑.๓ ท้องถิ่นยังมีการปฏิบัติตามวัฒนธรรมและประเพณีสำคัญ

ประโยชน์

- ๑.๑.๔ นักเรียนขาดความรู้พื้นฐานในการประกอบอาชีพ
- ๑.๑.๕ ประชาชนต้องการคำแนะนำในการใช้เวลาให้เกิด

ฐานะทางเศรษฐกิจ

- ๑.๑.๖ ประชาชนยังขาดการรวมกลุ่มหรือการจัดสหกรณ์เพื่อยก

- ๑.๑.๗ ประชาชนในท้องถิ่นขาดเงินลงทุนในการประกอบอาชีพ

- ๑.๑.๘ ทรัพยากรธรรมชาติกำลังถูกทำลายลง

๑.๒ หัวหน้าส่วนราชการประจำจังหวัดและอำเภอและผู้ประกอบอาชีพต่าง ๆ แสดงความคิดเห็นสอดคล้องกันว่าท้องถิ่นมีสภาพปัญหาและความต้องการปานกลางดังต่อไปนี้

- ๑.๒.๑ ประชาชนในท้องถิ่นสามารถอ่านออกเขียนได้
- ๑.๒.๒ ประชาชนในท้องถิ่นเลี้ยงดูเด็กไม่ถูกต้องตามหลักอนามัย
- ๑.๒.๓ อัตราเกิดของประชาชนในท้องถิ่นยังเพิ่มขึ้น
- ๑.๒.๔ ประชาชนยังขาดความรู้ในการทำนา ทำไร่ ทำสวน

อย่างถูกหลัก

- ๑.๒.๕ ชาวนา ชาวสวน ยังขาดความรู้ในการใช้ปุ๋ยและยา

ปราบศัตรูพืช

- ๑.๒.๖ ประชาชนในท้องถิ่นไม่มีที่ดินเป็นของตนเอง

- ๑.๒.๗ ประชาชนในท้องถิ่นประสบปัญหาความเชื่อเพื่อ

เชื่อผี ความพอกี การเสียสละ ความสามัคคี และควมมีระเบียบวินัย

๑.๓ หัวหน้าส่วนราชการประจำจังหวัดและอำเภอและผู้ประกอบอาชีพต่าง ๆ มีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่าท้องถิ่นมีสภาพปัญหาและความต้องการน้อย ดังต่อไปนี้

๑.๓.๑ มีโรคติดต่อเกิดขึ้นกับเด็กในท้องถิ่น

๑.๓.๒ มีคนเสเพลสิ่งเสพติดในหมู่บ้าน

๑.๓.๓ ประชาชนในท้องถิ่นประสบปัญหาบุตรหลานถูกล่อลวง

ไปประกอบอาชีพที่สังคมน่ารังเกียจ

๒. เรื่องที่หัวหน้าส่วนราชการประจำจังหวัดและอำเภอและผู้ประกอบอาชีพต่าง ๆ มีความคิดเห็นขัดแย้งกัน คือ

๒.๑ หัวหน้าส่วนราชการประจำจังหวัดและอำเภอและผู้ประกอบอาชีพต่าง ๆ มีความคิดเห็นขัดแย้งกัน ดังต่อไปนี้

๒.๑.๑ หัวหน้าส่วนราชการฯ มีจำนวนใกล้เคียงกันที่เห็นว่าประชาชนขาดความรู้มากกับปานกลาง แต่ส่วนใหญ่เห็นว่าขาดความรู้มาก ตรงกันข้ามกับผู้ประกอบอาชีพซึ่งส่วนใหญ่เห็นว่าเรื่องนี้เป็นปัญหাপานกลาง แต่ที่เห็นว่า เป็นปัญหามากก็มีจำนวนใกล้เคียงกัน

๒.๑.๒ หัวหน้าส่วนราชการฯ เห็นว่าเรื่องประชาชนนิยมเลี้ยงสัตว์ไว้ใต้ถุนบ้านเรือนนั้นเป็นปัญหাপานกลาง แต่ผู้ประกอบอาชีพเห็นว่า เป็นปัญหาน้อย

๒.๑.๓ หัวหน้าส่วนราชการฯ เห็นว่าชาวนาไม่รู้จักใช้วิธีการปลูกพืชหลาย ๆ ชนิด เพื่อเพิ่มผลผลิตทางการเกษตรเป็นปัญหাপานกลาง แต่ผู้ประกอบอาชีพเห็นว่า เป็นปัญหามาก

๒.๑.๔ หัวหน้าส่วนราชการฯ เห็นว่าเรื่องการตรงต่อเวลาของประชาชนเป็นปัญหাপานกลาง แต่ผู้ประกอบอาชีพต่าง ๆ เห็นว่าเป็นปัญหามากกับปานกลาง โดยมีจำนวนเท่ากันพอดี

สรุปผลการวิจัยของกลุ่มหัวหน้าส่วนราชการประจำจังหวัดและอำเภอและ
 ผู้ประกอบอาชีพต่าง ๆ ในเรื่องเนื้อหาของหลักสูตรประถมศึกษาที่จะปรับให้เหมาะสมกับ
 ท้องถิ่น ดังนี้

ภาษาไทย

๑. เรื่องที่หัวหน้าส่วนราชการและผู้ประกอบอาชีพต่าง ๆ มีความคิดเห็น
 เหมือนกัน
 - ๑.๑ หัวหน้าส่วนราชการ และผู้ประกอบอาชีพต่าง ๆ มีความคิดเห็น
 สอดคล้องกันในเนื้อหาภาษาไทย มีดังนี้
 - ๑.๑.๑ ประวัติวีถานนาไทย
 - ๑.๑.๒ ภาษิตลานนาไทย
 - ๑.๒ หัวหน้าส่วนราชการ และผู้ประกอบอาชีพต่าง ๆ เห็นด้วยน้อย
 ในเรื่องสำนวนเมืองเหนือ
๒. เรื่องที่หัวหน้าส่วนราชการ และผู้ประกอบอาชีพต่าง ๆ มีความเห็น
 ขัดแย้งกัน
 - ๒.๑ หัวหน้าส่วนราชการ เห็นด้วยอย่างยิ่ง แต่ผู้ประกอบอาชีพต่าง ๆ
 เห็นด้วยน้อยในเรื่องเสียงของคำเมืองที่เป็นปัญหา
 - ๒.๒ หัวหน้าส่วนราชการ เห็นด้วยน้อย แต่ผู้ประกอบอาชีพต่าง ๆ
 เห็นด้วยอย่างยิ่งในเรื่องดังต่อไปนี้
 - ๒.๒.๑ คำพื้นฐานของท้องถิ่น
 - ๒.๒.๒ คำร่อยกรองเชียงใหม่
 - ๒.๒.๓ นิทานเชียงใหม่ และเจ็ย (นิทานตลก)

คณิตศาสตร์

หัวหน้าส่วนราชการประจำจังหวัดและอำเภอและผู้ประกอบอาชีพต่าง ๆ เห็นด้วยในเรื่องการสอนมาตราตั้ง ทวง วัดของท้องถิ่น และการคิดแปลงโจทย์ คณิตศาสตร์ให้เหมาะสมกับท้องถิ่น

สุขภาพและอนามัย

หัวหน้าส่วนราชการประจำจังหวัดและอำเภอและผู้ประกอบอาชีพต่าง ๆ เห็นด้วยอย่างยิ่งในเนื้อหาสุขภาพและอนามัย ดังต่อไปนี้

๑. อาหารและโภชนาการ เรื่อง การเลือกซื้ออาหาร การปรุงอาหาร การกินอาหารที่เป็นประโยชน์ การถนอมและรักษาอาหาร
๒. สุขภาพและอนามัย เรื่อง การรักษาสุขภาพ อุบัติเหตุและการป้องกัน และการเลี้ยงดูเด็ก
๓. การสาธารณสุข เรื่อง การใช้ส้วมให้ถูกสุขลักษณะ การทำน้ำให้สะอาด และการบริการทางสาธารณสุข

ศิลปะ วัฒนธรรม และประเพณี

๑. หัวหน้าส่วนราชการประจำจังหวัดและอำเภอและผู้ประกอบอาชีพต่าง ๆ เห็นด้วยอย่างยิ่งในเนื้อหาศิลปะ วัฒนธรรมและประเพณี ดังต่อไปนี้

- ๑.๑ ประเพณีสถาปัตยกรรม
- ๑.๒ คนตรีพื้นเมือง
- ๑.๓ ศิลปการตกแต่ง

๒. เรื่องที่หัวหน้าส่วนราชการและผู้ประกอบอาชีพต่าง ๆ มีความเห็นขัดแย้งกัน

๒.๑ หัวหน้าส่วนราชการเห็นด้วยน้อย แต่ผู้ประกอบอาชีพต่าง ๆ เห็นด้วยอย่างยิ่ง ในเรื่องการอ่านและการขับท้าว ขอ และจ้อย

งานเกษตรกรรม

๑. หัวหน้าส่วนราชการประจำจังหวัดและอำเภอและผู้ประกอบอาชีพต่างๆ เห็นด้วยอย่างยิ่งในเนื้อหาเกษตรกรรม ดังต่อไปนี้

๑.๓ การปรับปรุงการทำนา ได้แก่ การเลือกพันธุ์ข้าว การชลประทาน และการใช้เครื่องทุ่นแรง

๑.๒ การปรับปรุงที่ดินค้ำนการปลูกพืชหมุนเวียน การทำและใช้ปุ๋ย การทำนาเชิงเขา และการพิจารณาเนื้อดิน

๑.๓ การทำสวนส้ม ลำไย และลิ้นจี่

๑.๔ การทำไร่ออม กระจับปี่ ยาสวย ถั่วเหลือง ถั่วลิสงและข้าวโพด

๑.๕ การพัฒนาด้านอาชีพค้ำนการรวมกลุ่มหรือการสหกรณ์ การค้าขาย การให้บริการเงินทุน และการติดตามข่าวสารทางเศรษฐกิจ

๑.๖ การเพิ่มรายได้แก่ครอบครัวค้ำนการเพาะเห็ด การปลูกพืชสวนครัว การปลูกไม้ดอกและไม้ประดับ

๑.๗ การเลี้ยงเบ็ด ไก่ รั้ว ควาย ปลา และการเลี้ยงหมู

๑.๘ การสำรวจภาวะการเกษตร แหล่งน้ำ ศัตรูพืชและสัตว์

๑.๙ การป้องกันและกำจัดศัตรูพืช

๒. หัวหน้าส่วนราชการประจำจังหวัดและอำเภอและผู้ประกอบอาชีพต่างๆ เห็นด้วยน้อย ในเรื่องการทำสวนชาและทอ

๓. หัวหน้าส่วนราชการประจำจังหวัดและอำเภอเห็นด้วยอย่างยิ่ง แต่ผู้ประกอบอาชีพต่างๆ เห็นด้วยน้อยในเรื่องการทำสวนกาแฟ

งานประติษฐ์และงานช่าง

๑. หัวหน้าส่วนราชการประจำจังหวัดและอำเภอและผู้ประกอบอาชีพต่างๆ เห็นด้วยอย่างยิ่งในเรื่องงานประติษฐ์และงานช่าง ดังต่อไปนี้

๑.๑ งานใบทองและงานดอกไม้ ได้แก่เรื่องการเย็บใบทองเป็นเครื่องใช้ การจัดดอกไม้และการร้อยมาลัย

๑.๒ งานประติษฐ์ ได้แก่เรื่องงานจักสาน ประติษฐ์ของใช้และของชำร่วย

๑.๓ งานอุตสาหกรรมในครอบครัว ได้แก่เรื่อง การทำร่ม การทอผ้า การแกะสลัก การทำเครื่องเขินและเครื่องเงิน

๑.๔ การทำภาชนะต่างๆและการปั้น

๑.๕ ช่างตัดผมหรือช่างเสริมสวย

๑.๖ งานถักและปักแบบต่างๆ

๑.๗ งานซ่อมเครื่องยนต์ งานไม้ งานก่อสร้างและงานไฟฟ้า

๒. หัวหน้าส่วนราชการประจำจังหวัดและอำเภอเห็นด้วยน้อยและผู้ประกอบอาชีพต่างๆเห็นด้วยอย่างยิ่งในเรื่องงานตัดเย็บ ปะ ชุน เสื้อผ้า

งานทั่วไป

ก. หัวหน้าส่วนราชการประจำจังหวัดและอำเภอและผู้ประกอบอาชีพต่างๆ มีความคิดเห็นสอดคล้องกันในเรื่องงานทั่วไป ดังต่อไปนี้

๑. ประชากรศึกษา ได้แก่เรื่อง การวางแผนชีวิต การคุมกำเนิด และ ความสำคัญของประชากร

๒. การขนส่ง การให้บริการและการสื่อสาร

๓. ความเป็นธรรมในการทำงาน

๔. ค่านิยมที่ควรรักษา ได้แก่เรื่อง ความเอื้อเฟื้อ การเสียสละ

ความซื่อสัตย์ ความสามัคคี การตรงต่อเวลา การรู้จักความพอดี และความมีระเบียบวินัย
๕. ประวัติของเชียงใหม่ ประวัติของท้องถิ่น บุคคลสำคัญของท้องถิ่น
สถานที่และโบราณวัตถุที่สำคัญ

๖. การสงวนรักษาทรัพยากรธรรมชาติ

สรุปผลการวิจัยของกลุ่มผู้มีส่วนเกี่ยวข้องของทางการศึกษาและผู้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง
ทางการศึกษาโดยตรง ในสภาพปัญหาและความต้องการของท้องถิ่นในจังหวัดเชียงใหม่
ดังต่อไปนี้

๑. เรื่องที่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องของทางการศึกษาและผู้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องของทางการ
ศึกษาโดยตรง มีความเห็นสอดคล้องกัน

๑.๑ ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องของทางการศึกษาและผู้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องของทางการ
ศึกษาโดยตรง มีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่าท้องถิ่นมีสภาพปัญหาและความต้องการมาก
ดังต่อไปนี้

- ๑.๑.๑ ประชาชนในท้องถิ่นใช้คำเมืองในการติดต่อสื่อสาร
- ๑.๑.๒ ประชาชนบริโภคอาหารไม่ถูกสุขลักษณะ
- ๑.๑.๓ ในท้องถิ่นยังมีการปฏิบัติตามวัฒนธรรมและประเพณีสำคัญ

เป็นประจำ

- ๑.๑.๔ นักเรียนขาดความรู้พื้นฐานในการประกอบอาชีพ
- ๑.๑.๕ ประชาชนต้องการคำแนะนำในการใช้เวลาให้เกิด

ประโยชน์

๑.๑.๖ ประชาชนยังขาดการรวมกลุ่มหรือการจัดสหกรณ์เพื่อยก
ฐานะทางเศรษฐกิจ

- ๑.๑.๗ ประชาชนในท้องถิ่นขาดเงินลงทุนในการประกอบอาชีพ
- ๑.๑.๘ ทรัพยากรธรรมชาติกำลังถูกทำลายลง

๑.๒ ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องของทางการศึกษาและผู้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องของทางการ
ศึกษาโดยตรง มีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่าท้องถิ่นมีสภาพปัญหาและความต้องการ
ปานกลาง ดังต่อไปนี้

- ๑.๒.๑ ประชาชนในท้องถิ่นสามารถอ่านออกเขียนได้
- ๑.๒.๒ อัตราการเกิดของประชาชนในท้องถิ่นยังเพิ่มขึ้น
- ๑.๒.๓ ชาวบ้านยังไม่รู้จักใช้วิธีการปลูกพืชหลาย ๆ ชนิด เพื่อ

เพิ่มผลผลิตทางการเกษตร

- ๑.๒.๔ ประชาชนในท้องถิ่นไม่มีที่ดินเป็นของตนเอง
- ๑.๒.๕ ประชาชนประสบปัญหาด้านความเอื้อเฟื้อ ความพอดี

การเสียสละ การตรงต่อเวลา และความมีระเบียบวินัย

๒. เรื่องที่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องของทางการศึกษาและผู้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องของทางการศึกษาโดยตรงมีความเห็นขัดกัน

๒.๑ ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องของทางการศึกษาเห็นว่าท้องถิ่นมีสภาพปัญหาและความต้องการมาก แต่ผู้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องของทางการศึกษาโดยตรง เห็นว่ามีสภาพปัญหาและความต้องการปานกลางดังต่อไปนี้

- ๒.๑.๑ ประชาชนในท้องถิ่นเลี้ยงดูเด็กไม่ถูกต้องตามหลักอนามัย
- ๒.๑.๒ ประชาชนนิยมเลี้ยงสัตว์ไว้ที่หมู่บ้านเรือน
- ๒.๑.๓ ประชาชนยังขาดความรู้ในการระวังรักษาสุขภาพและ

อนามัย

- ๒.๑.๔ ประชาชนยังขาดความรู้ในการทำนา ทำไร่ ทำสวน

อย่างถูกต้องหลัก

- ๒.๑.๕ ชาวบ้าน ชาวสวนยังขาดความรู้ในการใช้ปุ๋ยและยา

ปราบศัตรูพืช

๒.๒ ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องของทางการศึกษาเห็นว่า ท้องถิ่นมีสภาพปัญหาและความต้องการน้อย แต่ผู้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องของทางการศึกษาโดยตรงเห็นว่าท้องถิ่นมีสภาพปัญหาและความต้องการปานกลาง ดังต่อไปนี้

- ๒.๒.๑ มีโรคติดต่อเกิดขึ้นกับเด็กในท้องถิ่นนี้
- ๒.๒.๒ ประชาชนประสบปัญหาด้านความพอดี

๒.๓ ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องของทางการศึกษาและผู้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องของทางการศึกษาโดยตรง แสดงความคิดเห็นว่าท้องถิ่นมีสภาพปัญหาและความต้อการน้อย ดังต่อไปนี้

๒.๓.๑ มีคนเสพสิ่งเสพคิคในหมู่บ้าน

๒.๓.๒ ประชาชนในท้องถิ่นประสบปัญหาบุตรหลานถูกทดลองไปประกอบอาชีพที่ดังคมรังเกียจ

สรุปผลการวิจัยในเรื่องการปรับเนื้อหาของหลักสูตร ประถมศึกษาให้เหมาะสมกับท้องถิ่น มีดังต่อไปนี้

๑. เรื่องที่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องของทางการศึกษาและผู้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องของทางการศึกษาโดยตรง มีความเห็นเหมือนกัน

๑.๑ ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องของทางการศึกษาและผู้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องของทางการศึกษาโดยตรง มีความคิดเห็นสอดคล้องกันที่จะปรับเนื้อหา ดังต่อไปนี้

๑.๑.๑ ค่าพื้นฐานของท้องถิ่น

๑.๑.๒ คำร่อยกรอง ประวัตคิวิไลนาไทย และนิทานเชียงใหม่

๑.๑.๓ ภาษิตและคำทายลานนาไทย

๑.๒ ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องของทางการศึกษาและผู้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องของทางการศึกษา มีความคิดเห็นค้วน้อยในเรื่องสำนวนเชียงใหม่และเจ็ย (นิทานตลก)

๒. เรื่องที่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องของทางการศึกษาและผู้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องของทางการศึกษามีความเห็นขัดกัน

๒.๑ ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องของทางการศึกษาเห็นค้วอย่างยิ่ง แต่ผู้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องของทางการศึกษาเห็นค้วน้อย เฉพาะเรื่องคำเมืองที่ออกเสียงไม่เหมือนคำไทย

คณิตศาสตร์

ผลการวิจัยปรากฏว่า ผู้มีส่วนและผู้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องของทางการศึกษา ต่างก็เห็นด้วยที่จะมีการจัดเนื้อหาในเรื่องมาตรา ซึ่ง ทวง วัด ของท้องถิ่น และการคัดแปลงโจทย์คณิตศาสตร์ ให้เหมาะสมกับท้องถิ่น

สุขภาพและอนามัย

ผลการวิจัยปรากฏว่าผู้มีส่วนและผู้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องของทางการศึกษา แสดงความคิดเห็นด้วยอย่างยิ่งในเรื่อง ดังต่อไปนี้

๑. อาหารและโภชนาการ ในเรื่องการเลือกซื้ออาหารที่มีประโยชน์ การปรุงอาหาร การกินอาหารที่มีประโยชน์ และการถนอมอาหาร
๒. สุขภาพและอนามัย ในเรื่องการรักษาสุขภาพ อุบัติเหตุและการป้องกัน และการเลี้ยงดูเด็ก
๓. การสาธารณสุข ในเรื่องการใช้ส้วมให้ถูกสุขลักษณะ การพ่นน้ำให้สะอาดและบริการทางสาธารณสุข

ศิลปะ วัฒนธรรมและประเพณี

ผลการวิจัยปรากฏว่าผู้มีส่วนและผู้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องของทางการศึกษา เห็นด้วยน้อยเพียงเรื่องเดียวคือ เรื่องการอ่านและการขีดคาว ขอบ และจอย ส่วนเรื่องอื่น ๆ ต่างก็เห็นด้วยอย่างยิ่ง ดังต่อไปนี้

๑. ประเพณีการแต่งกายแบบคนเมือง การรณรงค์ห้า และการผู้ขอมือรับขวัญ
๒. ประเพณีสลาภภัทร การบวชพระ เณร และการศักบาตรเบ็งปู้ด
๓. คนตรีพื้นเมืองและศิลปะการตีกลองแบบต่าง ๆ
๔. ศิลปะการตกแตง การออกแบบและการพ่อนแบบต่าง ๆ

งานเกษตรกรรม

ผลการวิจัยปรากฏว่า โดยส่วนใหญ่ผู้มีส่วนและผู้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับทางการศึกษา ยอมรับในเนื้อหาของงานเกษตรกรรม ดังต่อไปนี้

๑. การปรับปรุงการทำนา มีเรื่องการเลือกพันธุ์ข้าว การชลประทานและการใช้เครื่องทุ่นแรง

๒. การปรับปรุงที่ดินในด้านการปลูกพืชหมุนเวียน การทำและใช้ปุ๋ย การทำนาเชิงเขา และการพิจารณาเนื้อดิน

๓. การทำสวนส้ม ลำไย ลิ้นจี่และท้อ

๔. การทำไร้หอม กระเทียม ยาสูบ ถั่วเหลือง ถั่วลิสงและข้าวโพด

๕. การพัฒนาอาชีพด้านการรวมกลุ่มหรือการจัดสหกรณ์ การค้าขาย การใช้บริการเงินทุน และการติดตามข่าวสารทางเศรษฐกิจ

๖. การเพิ่มรายได้แก่ครอบครัวด้วยการเพาะเห็ด การปลูกพืชสวนครัว และการปลูกไม้ดอกไม้ประดับ

๗. การเลี้ยงเบ็ด ไก่ วัว ควาย ปลา และ หมู

๘. การสำรวจสภาพการเกษตร แหล่งน้ำ ศัตรูพืชและสัตว์

๙. การป้องกันและกำจัดศัตรูพืช

ผู้มีส่วนและไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับทางการศึกษา เห็นด้วยน้อยในเรื่องการทำสวนชา และกาแฟ และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับทางการศึกษาเห็นด้วยอย่างยิ่งในเรื่องการปลูกท้อ แต่ผู้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับทางการศึกษาเห็นด้วยน้อย

งานประติมากรรมและงานช่าง

ผลการวิจัยปรากฏว่า ผู้มีส่วนและผู้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับทางการศึกษา ยอมรับในเนื้อหาของงานประติมากรรมและงานช่าง ดังต่อไปนี้

๑. งานใบตองและงานดอกไม้ เรื่องการเย็บใบตองเป็นเครื่องใช้ การจัด

คอกไม้ และการร่อยมาลัย

๒. งานจักสาน ประติมากรรมของไม้และของชำร่วย
๓. อุตสาหกรรมในครอบครัวเรือน การทำร่ม การทอผ้า การแกะสลัก
การทำเครื่องเงิน และเครื่องเงิน
๔. การทำภาชนะต่าง ๆ และการปั้น
๕. งานตัดผมหรืองานเสริมสวย
๖. งานตัดเย็บ ปะ ชุน เสื้อผ้า งานปัก และปักแบบต่าง ๆ
๗. งานซ่อมเครื่องยนต์ งานไม้ งานก่อสร้าง และงานไฟฟ้า

เรื่องทั่ว ๆ ไป

ผลการวิจัยปรากฏว่า ผู้มีส่วนและไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับทางการศึกษา มีความเห็น
สอดคล้องกันในเรื่องทั่ว ๆ ไป ดังต่อไปนี้

๑. ประชากรศึกษาเรื่อง การวางแผนชีวิต การคุมกำเนิด และความสำคัญ
ของประชากร
๒. การขนส่งและการให้บริการจากแหล่งต่าง ๆ
๓. ความเป็นธรรมในการทำงาน
๔. กานิยมที่ควรรักษาเรื่อง ความเอื้อเฟื้อ การเสียสละ ความซื่อสัตย์
ความสามัคคี การตรงต่อเวลา การรู้จักความพอดี และความมีระเบียบวินัย
๕. ประวัติของเชียงใหม่ ประวัติของท้องถิ่น ประวัติสถานที่และโบราณวัตถุ
๖. การสงวนรักษาทรัพยากรธรรมชาติ

สรุปผลการวิจัยของกลุ่มผู้ตอบที่เป็นนักเรียนในเรื่องสภาพปัญหาและความต้อง
การของท้องถิ่นในจังหวัดเชียงใหม่ มีดังต่อไปนี้

๑. เรื่องที่นักเรียนชาย - หญิง มีความเห็นเหมือนกัน

- ๑.๑ นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความเห็นสอดคล้องกันว่า ท้องถิ่น

มีสภาพปัญหาและความต้องการมาก ดังนี้

- ๑.๑.๑ ประชาชนในท้องถิ่นนี้เลี้ยงดูเด็กไม่ถูกต้องตามหลัก
อนามัย
- ๑.๑.๒ ประชาชนขาดความรู้ในการระวังรักษาสุขภาพอนามัย
- ๑.๑.๓ อัตราการเกิดของประชาชนในท้องถิ่นยังเพิ่มขึ้น
- ๑.๑.๔ ประชาชนยังขาดความรู้ในการทำงาน ทำไร่ ทำสวน
อย่างถูกต้อง
- ๑.๑.๕ ชาวนา ชาวนา ยังขาดความรู้ในการใช้ปุ๋ย และ
ยาปราบศัตรูพืช
- ๑.๑.๖ ประชาชนในท้องถิ่นประสบปัญหาในด้านความเอื้อเพื่อ
เนื้อผ้า

๑.๒ นักเรียนชายและนักเรียนหญิง มีความเห็นสอดคล้องกันว่า ท้องถิ่น
มีสภาพปัญหาและความต้องการปานกลาง ดังนี้

- ๑.๒.๑ ท้องถิ่นนี้ ยังมีการปฏิบัติตามวัฒนธรรมและประเพณีสำคัญ
เป็นประจำ
- ๑.๒.๒ ชาวนายังไม่รู้จักใช้วิธีการปลูกพืชหลาย ๆ ชนิด เพื่อ
เพิ่มผลผลิตทางการเกษตร
- ๑.๒.๓ ประชาชนขาดการรวมกลุ่มหรือการจัดสหกรณ์เพื่อยก
ฐานะทางเศรษฐกิจในท้องถิ่น
- ๑.๒.๔ ประชาชนในท้องถิ่นประสบปัญหาค้นหาความพอดี และ
การตรงต่อเวลา

๑.๓ นักเรียนชายและนักเรียนหญิง มีความคิดเห็นว่าท้องถิ่นมีสภาพ
ปัญหาและความต้องการน้อย ดังนี้

- ๑.๓.๑ ประชาชนในท้องถิ่นใช้คำเมืองในการติดต่อสื่อสาร
- ๑.๓.๒ ประชาชนบริโภคอาหารไม่ถูกสุขลักษณะ

- ๑.๓.๓ มีโรคติดต่อเกิดขึ้นกับเด็กในท้องถิ่น
- ๑.๓.๔ มีคนเสด็จเสด็จในหมู่บ้าน
- ๑.๓.๕ ประชาชนนิยมเลี้ยงสัตว์ไว้ที่หมู่บ้านเรือน
- ๑.๓.๖ ประชาชนต้องการคำแนะนำในการใช้เวลาให้เกิด

ประโยชน์

- ๑.๓.๗ ประชาชนในท้องถิ่นขาดเงินลงทุนในการประกอบอาชีพ
- ๑.๓.๘ ทรัพยากรธรรมชาติกำลังถูกทำลายลง
- ๑.๓.๙ ประชาชนในท้องถิ่นประสบปัญหาความสามัคคี
- ๑.๓.๑๐ ประชาชนในท้องถิ่นประสบปัญหาบุตรหลานถูกล่อลวงไป

ประกอบอาชีพที่สังคมรังเกียจ

๒. เรื่องที่นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความเห็นขัดกัน

๒.๑ นักเรียนชายเห็นด้วยมาก และนักเรียนหญิงเห็นด้วยปานกลาง
ในเรื่องประชาชนประสบปัญหาความเสียหายและความมีระเบียบวินัย

๒.๒ นักเรียนชายเห็นด้วยปานกลาง และนักเรียนหญิงเห็นด้วยมาก
ในเรื่องนักเรียนขาดความรู้พื้นฐานในการประกอบอาชีพ และประชาชนในท้องถิ่นไม่มีที่ดิน
เป็นของตนเอง

๒.๓ นักเรียนชายเห็นด้วยปานกลาง แต่นักเรียนหญิงเห็นด้วยน้อยกว่า
ท้องถิ่น มีปัญหาความอ่านออกเขียนได้ของประชาชน

สรุปผลการวิจัยของกลุ่มนักเรียนในเรื่องเนื้อหาของหลักสูตร ประถมศึกษา ที่
จะปรับให้เหมาะสมกับท้องถิ่น ดังต่อไปนี้

ภาษาไทย

๑. เรื่องที่นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความเห็นเหมือนกัน

๑.๑ นักเรียนชายและนักเรียนหญิงเห็นด้วยอย่างยิ่งในเรื่องดังต่อไปนี้

คำพื้นฐานของท้องถิ่น และ ภาษิตลานนาไทย

- ๑.๒ นักเรียนชายและนักเรียนหญิงเห็นด้วยน้อยในเรื่องดังต่อไปนี้
 - ๑.๒.๑ คำเมืองที่ออกเสียงไม่เหมือนคำไทย
 - ๑.๒.๒ คำร้อยกรองและประวัติกว๊านนาไทย
 - ๑.๒.๓ คำทาย

๒. เรื่องที่นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความเห็นขัดกัน

- ๒.๓ นักเรียนชายเห็นด้วยน้อย แต่นักเรียนหญิงเห็นด้วยอย่างยิ่งในเรื่องดังต่อไปนี้
 - ๒.๓.๑ ส่วนวลานนาไทย
 - ๒.๓.๒ นิทานเชียงใหม่ และ เจ็ย (นิทานตลก)

คณิตศาสตร์

นักเรียนชายและนักเรียนหญิง มีความคิดเห็นอย่างสอดคล้องกันในเรื่อง การสอนมาตราซัง ทวง วัด และการคิดแปลงโจทย์คณิตศาสตร์ให้เหมาะสมกับท้องถิ่น

สุขภาพและอนามัย

นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความคิดเห็นเหมือนกัน : โดยเห็นว่าควร
จะปรับเนื้อหาความรู้สุขภาพและอนามัยให้เหมาะสมกับท้องถิ่น ดังนี้

๑. อาหารและโภชนาการ ประกอบด้วยเรื่อง การเลือกซื้ออาหารที่มีประโยชน์การปรุงอาหาร การกินอาหารที่มีประโยชน์ การถนอมอาหารและรักษาอาหาร
๒. สุขภาพและอนามัย ได้แก่ การรักษาสุขภาพ อุมติเหตุและการป้องกัน และการเลี้ยงดูเด็ก
๓. การสาธารณสุข ได้แก่ การใช้ส้วมให้ถูกสุขลักษณะ การทำน้ำให้สะอาดและบริการทางสาธารณสุข

ศิลป วัฒนธรรม และประเพณี

๑. นักเรียนชายและนักเรียนหญิง แสดงความคิดเห็นด้วยอย่างยิ่งในเนื้อหา ดังต่อไปนี้

๑.๑ การแต่งกายแบบคนเมือง เฉพาะเรื่องนี้จำนวนนักเรียนชายเห็น ด้วยอย่างยิ่งกับเห็นด้วยน้อย มีจำนวนเท่ากันพอดี

๑.๒ ประเพณีการร่อนน้ำคำหัว

๑.๓ ประเพณีการตักบาตร เบ็ญจรงค์

๑.๔ ศิลปการตกแต่งประเภทต่าง ๆ และการออกแบบ

๒. นักเรียนชายและนักเรียนหญิงต่างก็เห็นสอดคล้องกัน โดยเห็นด้วยน้อยใน เนื้อหาดังต่อไปนี้

๒.๑ ประเพณีการผูกข้อมือและรับขวัญ

๒.๒ ประเพณีใส่สากรักร์และการบวชพระ เณร

๒.๓ คนตรีพื้นเมือง

๒.๔ การอ่านและการขับ ค่าว ซอ และ จ้อย

๒.๕ ศิลปการท่อนแบบต่าง ๆ

งานเกษตรกรรม

๑. เรื่องที่นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความเห็นเหมือนกัน

๑.๑ นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความคิดเหมือนกัน โดยเห็นด้วย อย่างยิ่งในเนื้อหาดังต่อไปนี้

๑.๑.๑ การปรับปรุงการทำนา ในด้านการเลือกพันธุ์ข้าว การ ชลประทาน และการใช้เครื่องทุ่นแรง

๑.๑.๒ การปรับปรุงที่ดินในด้านการปลูกพืชหมุนเวียน การทำ การไถพยุ และการพิจารณาเนื้อดิน

- ๑.๑.๓ การทำสวนส้ม ลำไย และลิ้นจี่
- ๑.๑.๔ การทำไร้หอม กระเทียม ยาสูบ ถั่วเหลือง ถั่วลิสง
ถั่วอื่น ๆ และข้าวโพค
- ๑.๑.๕ การพัฒนาอาชีพในด้านกรรวมกลุ่มหรือการจัดสหกรณ์
การใช้บริการ เงินทุนและการติดตามชาวสวนทางเศรษฐกิจ
- ๑.๑.๖ การเพิ่มรายได้แก่ครอบครัวด้านการเพาะเห็ด และการ
ปลูกพืชสวนครัว
- ๑.๑.๗ การเลี้ยงเบ็ด ไก่ รั้ว ควาย และ หมู
- ๑.๑.๘ การป้องกันและกำจัดศัตรูพืช
- ๑.๒ นักเรียนชายและนักเรียนหญิง ต่างเห็นสอดคล้องกันโดยเห็นด้วย
น้อย ที่จะจัดเนื้อหาดังต่อไปนี้

- ๑.๒.๑ การทำนาเชิงเขา
- ๑.๒.๒ การทำสวนท้อ
- ๑.๒.๓ การคชาขาย
- ๑.๒.๔ การปลูกไม้คอกและไม้ประดับ
- ๑.๒.๕ การเลี้ยงปลา

๒. เรื่องที่นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความเห็นขัดกัน

๒.๑ นักเรียนชายและนักเรียนหญิงไม่เห็นด้วย เฉพาะเรื่องการทำสวน
กาแพ

๒.๒ นักเรียนชายเห็นด้วยน้อย แต่นักเรียนหญิงไม่เห็นด้วยเพียงเรื่อง
เดียว คือ การทำสวนชา

งานประดิษฐ์และงานช่าง

๑. เรื่องที่นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความเห็นเหมือนกัน

๑.๑ นักเรียนชายและนักเรียนหญิง เห็นด้วยอย่างยิ่งในเนื้อหา

ตั้งต่อไป

- ๑.๑.๑ การทอผ้าและการแกะสลัก
- ๑.๑.๒ การทำภาชนะต่าง ๆ และการปั้น
- ๑.๑.๓ งานไฟฟ้า

๑.๒ นักเรียนชายเห็นควยอย่างยิ่ง แต่นักเรียนหญิงเห็นควยน้อยใน
เนื้อหาตั้งต่อไป

- ๑.๒.๑ งานจักสานและประดิษฐ์ของใช้
- ๑.๒.๒ การทำร่มและเครื่องเงิน
- ๑.๒.๓ งานซ่อมเครื่องยนต์ งานไม้ และงานก่อสร้าง

๒. เรื่องที่นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความเห็นขัดกัน

๒.๑ นักเรียนชายเห็นควยน้อย แต่นักเรียนหญิงเห็นควยอย่างยิ่งใน
เนื้อหาตั้งต่อไป

รอยมาลัย

- ๒.๑.๑ งานเย็บใบทองเป็นเครื่องใช้ งานจักดอกไม้ และการ
- ๒.๑.๒ งานประดิษฐ์ของชำร่วย
- ๒.๑.๓ การทำเครื่องเงิน
- ๒.๑.๔ งานตัดผมหรืองานเสริมสวย
- ๒.๑.๕ งานตัดเย็บ ปะทุน เสื้อผ้า งานดักและปักแบบต่าง ๆ

เรื่องทั่ว ๆ ไป

ในเรื่องทั่ว ๆ ไป นักเรียนชายและนักเรียนหญิง ต่างมีความคิดเห็นควยอย่าง
ยิ่ง อย่างสอดคล้องกันทั้งหมด ตั้งต่อไป

๑. ประชากรศึกษาได้แก่เรื่อง การวางแผนชีวิต การคุมกำเนิด และความ
สำคัญของประชากร

๒. การขนส่งและการใช้บริการจากแหล่งต่าง ๆ
๓. ความเป็นธรรมในการทำงาน
๔. ค่านิยมที่ควรรักษาได้แก่เรื่อง ความเอื้อเฟื้อ การเสียสละ ความซื่อสัตย์

ความสามัคคี การตรงต่อเวลา การรู้จักความพอดี และความมีระเบียบวินัย

๕. ประวัติของท้องถิ่น ประวัติบุคคลสำคัญ ประวัติสถานที่และโบราณวัตถุ

สำคัญ

๖. การสงวนรักษาทรัพยากรธรรมชาติ

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยในเรื่องสภาพปัญหาและความต้องการของท้องถิ่นที่กลุ่มผู้ตอบ มีความเห็นสอดคล้องกันทุกกลุ่ม ซึ่งแสดงไว้ในหน้า ๓๓๕ อภิปรายผลได้ดังต่อไปนี้

๑. ผู้ตอบทุกกลุ่มมีความเห็นสอดคล้องกันว่า นักเรียนเขาคความรุพื้นฐาน ในการประกอบอาชีพมาก แสดงให้เห็นได้ว่าเรื่องนี้มีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งต่อนักเรียน เพราะฉะนั้น การที่หลักสูตรประถมศึกษา ๒๕๒๑ มีเนื้อหาการงานและพื้นฐานอาชีพมากขึ้นตามลำดับอายุของนักเรียนนั้น จึงเหมาะสมและสอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่นอย่างยิ่ง

๒. เรื่องที่กลุ่มผู้ตอบมีความเห็นสอดคล้องกัน แต่เห็นว่าท้องถิ่นมีสภาพปัญหาและความต้องการปานกลางนั้น มีที่น่าสนใจที่สุดนี้ คือ

๒.๑ ในเรื่องประชาชนไม่มีที่ดินเป็นของตนเองนั้น ตามสภาพความเป็นจริงแล้วที่ดินทำกินเป็นของนายทุน ราษฎรโดยทั่วไปจะเช่าที่ทำกินโดยแบ่งผลผลิตคนละครึ่งกับนายทุน แต่เมื่อผลการวิจัยออกมาเช่นนี้จึงขัดกับความเป็นจริง

๒.๒ ในเรื่องคานิชมนั้น มีที่น่าสนใจที่สุดคือ เรื่องความพอดี ในเรื่องนี้เป็นลักษณะเฉพาะของคนเมืองที่จะทำอะไรเกินฐานะของตนเอง เช่น การทำบุญทำทาน แม้จะยากจนแสนเข็ญก็ตามประชาชนก็จะหาเงิน หรือกู้ยืมเงินมาทำบุญมากเกินความจำเป็น และยังจะเห็นได้ชัดเจนจากพฤติกรรมในชีวิตประจำวันของประชาชนจนเกิดเป็นภาษิตว่า "ตักบิไดกิน บิมีใผ่ตามไฟส่องตอง ตักบิไคยงไคยของบิ้องคูแควน" ซึ่งหมายความว่า "แม้จะยากจนไม่มีอะไรกิน ก็ไม่มีใครจกใส่คูของ (ไม่มีใครรู้) แ่ตาไม่ไค่แ่งตัวให้สวยามแล้ว บิ้องก็หยามเอาไค่"

๒.๓ ในเรื่องการตรงต่อเวลานั้น ผลการวิจัยขัดกับความเป็นจริง นั่นคือ ประชาชนมีปัญหาในเรื่องการตรงต่อเวลามาก จะเห็นได้จากการประชุมไม่ว่าจะเป็นของทางราชการ ของวัด หรือของกำนันผู้ใหญ่บ้าน ประชาชนจะมาช้าเกินกำหนดเวลานัดหมาย จนถึงกับมีการกล่าวว่า ควรกำหนดเวลานัดหมายก่อนการประชุม เพื่อให้ประชาชนมาทันเวลา

๓. ในเรื่องมีผู้เสพลั้งเสพลัดในหมู่บ้านนั้น ผลการวิจัยปรากฏว่า เป็น

สภาพปัญหา อาจเป็นไปได้ว่าผู้ตอบตีความหมายถึง เสพติดหมายความถึง เฉพาะปิ่น
เฮโรอีนเท่านั้น ซึ่งเสพติดมีความหมายกว้างขวางรวมไปถึง ยาแก้ปวด บุหรี่ และ
สุรา ซึ่งประชาชนที่ทำงานหนักจะเสพเป็นประจำเพื่อคลายความเหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลีย

๔. เฉพาะกลุ่มนักเรียนเท่านั้นที่เห็นว่าทรัพยากรธรรมชาติถูกทำลายลงน้อย
ทั้งนี้ นักเรียนคงจะไม่เข้าใจและมองไม่เห็นความสำคัญของทรัพยากรธรรมชาติที่มีผลต่อ
การดำรงชีวิตในประจำวัน

จากผลการวิจัยในเรื่องสภาพปัญหาและความต้องการ ของท้องถิ่นที่กลุ่มผู้ตอบ
มีความเห็นขัดแย้งกันเป็นบางกลุ่ม ซึ่งแสดงไว้ในหน้า ๓๓๕ อภิปรายผลได้ดังนี้คือ

๑. กลุ่มผู้ตอบที่เป็นนักเรียนจะมีความเห็นขัดแย้งกับกลุ่มผู้ตอบที่เป็นผู้ใหญ่
โดยที่นักเรียนจะเห็นว่าท้องถิ่นมีสภาพปัญหาและความต้องการน้อย แต่กลุ่มอื่น ๆ จะเห็น
ว่าเป็นสภาพปัญหาอย่างมาก ซึ่งมีที่น่าสนใจที่สุดดังนี้คือ

๑.๑ นักเรียนคงจะมองไม่เห็นว่าการไปติดต่อกับราชการ
การไปชื้อในเมือง และการกรอกแบบฟอร์มต่าง ๆ นั้น ถ้าผู้ปกครองไม่รู้ภาษาไทย
รู้แต่คำเมือง จะก่อให้เกิดความยุ่งยากและปัญหาอย่างไรบ้าง เพราะฉะนั้นนักเรียนจึง
เห็นว่าค่าใช้จ่ายเมืองในการติดต่อสื่อสารของผู้ปกครองนั้น เป็นปัญหาน้อย

๑.๒. ประชาชนในภาคเหนือนิยมกินลาบดิบ หลู้เสือด แหนมดิบ ซึ่งจะ
ทำให้เกิดพยาธิต่าง ๆ แต่ความเคยชินของนักเรียนที่เห็นสภาพในชีวิตประจำวัน จึงทำ
ให้นักเรียนเข้าใจไปว่าประชาชนบริโภคอาหารถูกสุขลักษณะ

๑.๓. ในการใช้เวลาให้เกิดประโยชน์ การจัดสหกรณ์ และเงินลง
ทุนในการประกอบอาชีพนั้น นักเรียนคงจะไม่เข้าใจว่าทำไมต้องมีการแนะนำในการใช้
เวลาให้แก่ผู้ปกครอง ในเมื่อผู้ปกครองก็ทำงานอยู่แล้ว ไม่เข้าใจหลักการจัดสหกรณ์
และคงจะขาดความรู้ว่าในการประกอบอาชีพจำเป็นต้องมีเงิน เพราะฉะนั้นนักเรียน
จึงเห็นด้วยน้อยในเรื่องดังกล่าว

๒. ในเรื่องที่ดินกลุ่มผู้ตอบที่เป็นผู้ใหญ่ เห็นว่าท้องถิ่นมีสภาพปัญหาและความ
ต้องการปานกลาง แต่นักเรียนเห็นว่าเป็นปัญหามาก มีที่น่าสนใจที่สุดดังนี้

๒.๑. กลุ่มผู้ตอบที่เป็นผู้ใหญ่เห็นว่าประชาชนในท้องถิ่นเลี้ยงดูเด็ก

ถูกต้องตามหลักอนามัยตามสมควร แต่นักเรียนเห็นว่าประชาชนเลี้ยงดูเด็กไม่ถูกต้อง อาจเป็นเพราะนักเรียนเข้าใจว่าน้อง ๆ ยังได้รับการเลี้ยงดูไม่ดีเท่าที่ควร ซึ่งสภาพ โดยทั่วไปของชนบทนั้น ประชาชนจะประสบปัญหาด้านการใช้นมเลี้ยงทารก เพราะไม่มีเงินพอที่จะไปซื้อนมผงที่เหมาะสมกับทารกได้ จึงเลี้ยงทารกโดยใช้กล้วยบดเป็นอาหารหลัก และยังเลี้ยงเด็กแบบปล่อยตามบุญตามกรรม ชาวการกุศลเอาใจใส่เท่าที่ควรอีกด้วย

๒.๒. ในเรื่องอัตราเกิดของประชาชนยังเพิ่มขึ้นนั้น กลุ่มผู้ตอบที่เป็นผู้ใหญ่จะมองสภาพชนบทโดยกว้าง ๆ ส่วนนักเรียนจะมองเฉพาะภายในบ้านของตนเอง ดังนั้นนักเรียนจึงเห็นว่าพ่อแม่ของตนมีลูกหลายคน

๒.๓. กลุ่มผู้ตอบที่เป็นผู้ใหญ่เห็นว่า ชาวนา ชาวสวน มีความรู้ในการทำนา ทำสวน การไถพยุและยาปราบศัตรูพืชในระดับปานกลาง ทั้งนี้กลุ่มผู้ตอบที่เป็นผู้ใหญ่รู้ว่ามิหนวดยงานที่แนะนำเรื่องนี้ในแต่ละอำเภอและตำบลอยู่แล้ว นอกจากนี้วิทยุกระจายเสียงในท้องถิ่นยังจัดรายการเพื่อให้ความรู้ในเรื่องเหล่านี้เป็นประจำ แต่นักเรียนคงจะขาดความรู้และความเข้าใจนั่นเอง จึงทำให้มองไปว่าเรื่องนี้เป็นสภาพปัญหา

๓. เฉพาะกลุ่มนักการศึกษาเห็นว่ามิโรคติดต่อเกิดขึ้นกับเด็กในท้องถิ่นปานกลาง และบุตรหลานของประชาชนถูกล่อลวงไปประกอบอาชีพที่สังคมน่าเกลียด เป็นปัญหาปานกลางเช่นกัน ทั้งนี้กลุ่มอื่น ๆ เห็นว่าเรื่องนี้เป็นปัญหาน้อย อาจจะเป็นเพราะว่านักการศึกษาอยู่ในเมือง จึงมองสภาพชนบทได้ละเอียดชัดเจนไม่เท่ากับกลุ่มอื่น ๆ

๔. เฉพาะกลุ่มผู้ประกอบอาชีพต่าง ๆ เท่านั้นที่เห็นว่าประชาชนไม่รู้จักวิธีการปลูกพืชหลาย ๆ ชนิดเพื่อเพิ่มผลผลิตทางการเกษตรมาก ส่วนกลุ่มอื่น ๆ เห็นว่าเรื่องนี้เป็นปัญหาในระดับปานกลาง แสดงให้เห็นได้ว่า ชาวนา ชาวสวนเองรู้สภาพตนเองดีกว่าผู้อื่น เพราะในการปลูกพืชหลาย ๆ ชนิดนั้น มีปัญหาหลายด้าน เช่น เงินทุน น้ำ แรงงาน ตลอดจนปัญหาการขายผลผลิต เป็นต้น ดังนั้นกลุ่มผู้ประกอบอาชีพต่าง ๆ จึงเห็นว่าเรื่องนี้เป็นปัญหามาก

จากผลการวิจัยในเรื่องสภาพปัญหาและความต้องการของท้องถิ่นที่กลุ่มผู้ตอบ
มีความคิดเห็นขัดแย้งกันมาก ซึ่งแสดงไว้ในหน้า ๓๓๖ อภิปรายผลได้ดังต่อไปนี้

๑. ครู นักเรียน และหัวหน้าส่วนราชการ ฯ เห็นว่าประชาชนมีปัญหามาก
ในเรื่องการระงับรักษาสุขภาพอนามัย ทั้งนี้คงจะเป็นเพราะว่าครูและหัวหน้าส่วน
ราชการ ฯ มองเห็นปัญหาในเรื่องนี้ตามหลักการ เรื่องสุขภาพและอนามัย ส่วนนักการ
ศึกษาเห็นว่าเรื่องนี้เป็นปัญหากลาง อาจจะเป็นเพราะมองสภาพชนบทไม่ละเอียด
และผู้ประกอบอาชีพต่าง ๆ อาจจะไม่เข้าใจในเรื่องหลักการรักษาสุขภาพและอนามัย
จึงทำให้มองไปว่าเรื่องนี้ประชาชนมีปัญหาปานกลาง

๒. ในเรื่องประชาชนนิยมเลี้ยงสัตว์ไว้ที่ดอนบ้านเรือนนั้น ครูเห็นว่า เป็น
ปัญหา เพราะกลุ่มครูคงมองจากสภาพการเลี้ยงสัตว์ของประชาชนซึ่งนิยมเลี้ยงไว้
เพื่อบริโภคในครัวเรือน และจะปล่อยสัตว์เลี้ยงไปทั่วบริเวณบ้านว่าเป็นปัญหาต่อสุขภาพ
และอนามัย ส่วนนักการศึกษาและหัวหน้าส่วนราชการ ฯ เห็นว่าเรื่องนี้เป็นปัญหากลาง
อาจเป็นไปได้ว่าสองกลุ่มนี้เห็นว่าประชาชนรู้วิธีการในการสร้างคอกสัตว์แล้ว
เพราะมีหน่วยงานที่คอยแนะนำช่วยเหลืออยู่แล้ว แต่นักเรียนและผู้ประกอบอาชีพต่าง ๆ
เห็นว่าประชาชนไม่ได้เลี้ยงสัตว์เป็นลำดับต้น หรืออาจจะไม่เลี้ยงเลย จึงเห็นว่า
เรื่องนี้เป็นปัญหาน้อย

จากผลการวิจัยในเรื่องสภาพปัญหาและความต้องการท้องถิ่นตามที่กล่าวมา
แล้ว ทำให้เห็นความจำเป็นในการปรับหลักสูตร ประถมศึกษาให้สอดคล้องกับสภาพปัญหา
และความต้องการของท้องถิ่น โดยเฉพาะในเรื่องดังต่อไปนี้

๑. สุขภาพและอนามัย
๒. ศิลปะ วัฒนธรรมและประเพณี
๓. การทำนา ทำไร่ ทำสวน (การเกษตรกรรม)
๔. การไช่ป่วย และยาปราบศัตรูพืช
๕. การจัดสหกรณ์
๖. การไช่บริการจากธนาคาร

๗. ปัญหาสิ่งแวดล้อม
๘. คานิยม
๙. ทรัพยากรธรรมชาติ

จากผลการวิจัยในเรื่องการปรับเนื้อหาของหลักสูตรประถมศึกษาให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น ที่กลุ่มผู้ตอบมีความเห็นสอดคล้องกันทุกกลุ่มซึ่งแสดงไว้ในหน้า ๓๓๖-๓๔๐ อภิปรายผลได้ดังต่อไปนี้ คือ

๑. ในการปรับเนื้อหาหลักสูตรให้สอดคล้องกับท้องถิ่นนั้น ผู้ตอบทุกกลุ่มเห็นด้วยอย่างยิ่ง นอกจากนี้ยังแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมเป็นการเน้นให้มีการปรับเนื้อหาของหลักสูตร โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ตอบยังสนับสนุนให้จัดเนื้อหาที่สามารถนำไปใช้ในวิถีชีวิตประจำวันได้

๒. ในเรื่องสุขภาพและอนามัยนั้น ผู้ตอบเห็นด้วยอย่างยิ่งในการปรับเนื้อหาให้เหมาะสมกับท้องถิ่น ทั้งยังแสดงความคิดเห็นสนับสนุนในการจัดเนื้อหา และมีความเห็นเพิ่มเติมที่จะให้จัดเนื้อหาเรื่องมารยาทในการรับประทานอาหาร การปฐมพยาบาล สุขาภิบาลสิ่งแวดล้อม ซึ่งมีความสอดคล้องกับสภาพปัญหาที่กลุ่มผู้ตอบได้แสดงความคิดเห็นไว้แล้ว

๓. ในเรื่องศิลปวัฒนธรรมประเพณี ที่กลุ่มผู้ตอบเห็นด้วยอย่างสอดคล้องกันนี้ ส่วนใหญ่จะเน้นเรื่องที่ได้รับการยอมรับและแพร่หลายไปอย่างกว้างขวาง เช่น การแต่งกายแบบคนเมือง การรดน้ำคำหัว การศักบาศกรในวันเพ็ญที่ตรงกับวันพุ การตกแต่งและการออกแบบ

๔. ในเรื่องงานเกษตรกรรมนั้น เรื่องที่ผู้ตอบมีความเห็นที่จะให้จัดสอนแก่นักเรียน จะเป็นเรื่องที่คุณตอบยอมรับว่าเป็นสภาพปัญหาและความต้องการพอสมควร เช่น เรื่องการปรับปรุงการทำนา การปรับปรุงที่ดิน การทำไร่ เป็นต้น บางเรื่องผู้ตอบเห็นว่า เป็นสภาพปัญหามาก เช่น การจัดสหกรณ์ การใช้บริการเงินทุน เป็นต้น นอกจากนี้ผู้ตอบยังเห็นด้วยว่า นักเรียนขาดความรู้พื้นฐานในการประกอบอาชีพ เพราะฉะนั้นจึงสมควรอย่างยิ่งที่จะจัดให้มีงานเกษตรกรรมให้เหมาะสมกับท้องถิ่น แต่มีที่นาสังเกตคือ

ในเรื่องการทำสวนนั้น ผู้คอมเห็นด้วยเฉพาะการปลูกดอกไม้และดินจี่ซึ่งเป็นพืชเศรษฐกิจ แต่พืชทั้งสองสามารถปลูกได้ในบางท้องที่เท่านั้น แต่ทว่าก็ยังมียี่อีกหลายชนิด เช่น ชา กาแฟ และท้อ ที่ปลูกได้ในอีกหลายท้องที่โดยเฉพาะบริเวณเชิงเขา ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความจำเป็นที่จะปรับหลักสูตรให้เหมาะสมกับแต่ละท้องถิ่น

๕. ในเรื่องงานประดิษฐ์และงานบ้านที่กลุ่มผู้คอมมีความเห็นสอดคล้องกันนั้น มีที่น่าสนใจเป็นพิเศษเป็นบางเรื่อง ดังนี้ นักเรียนชายจะเห็นด้วยน้อยในเรื่องที่เป็นความถนัดของนักเรียนหญิง เช่นเดียวกับนักเรียนหญิงจะเห็นด้วยน้อยในเรื่องที่เป็นความถนัดของนักเรียนชาย งานที่นักเรียนหญิงเห็นด้วยมาก เช่น การจักดอกไม้ การประดิษฐ์ของชำร่วย งานถักและปักแบบต่าง ๆ งานที่นักเรียนชายเห็นด้วยมาก เช่น งานจักสาน ประดิษฐ์ของใช้ การทำร่ม งานซ่อมเครื่องยนต์ และงานก่อสร้าง จากผลการวิจัยนี้ สนับสนุนให้มีการจัดเนื้อหาให้สอดคล้องกับเพศของนักเรียน นั่นก็คือจะต้องมีงานที่เหมาะสมสำหรับนักเรียนชาย และงานที่เหมาะสมสำหรับนักเรียนหญิง แสดงให้เห็นว่านอกจากจะพัฒนาหลักสูตรให้สอดคล้องกับท้องถิ่นแล้ว ยังจะต้องคำนึงถึงความต้องการของนักเรียนอีกด้วย

๖. ในเรื่องงานอื่น ๆ นั้น ทุกกลุ่มมีความเห็นสอดคล้องกันอย่างยิ่ง เรื่องประชากรศึกษา การใช้บริการและสื่อสาร คานิยมของท้องถิ่นที่ควรรักษา ประวัติของชุมชน และการสงวนรักษาทรัพยากรธรรมชาติ ดังนั้นจึงจำเป็นที่จะต้องจัดเนื้อหาดังกล่าวให้เหมาะสมกับแต่ละท้องถิ่น ให้เหมาะกับวัยและระดับของนักเรียน

จากผลการวิจัยในเรื่องการปรับเนื้อหาของหลักสูตรประถมศึกษาให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น ที่กลุ่มผู้คอมมีความเห็นขัดแย้งกันเป็นบางกลุ่มซึ่งแสดงไว้ในหน้า ๓๔๐-๓๔๑อภิปรายผลได้ดังต่อไปนี้

๑. ในเรื่องภาษาไทยที่จะปรับให้เหมาะสมกับท้องถิ่นนั้น แม้ว่าบางกลุ่มจะเห็นด้วยน้อยก็ตามแต่ก็มีที่น่าสนใจดังต่อไปนี้

๑.๑. เฉพาะกลุ่มนักเรียนเท่านั้น จะเห็นด้วยน้อยในเรื่องประวัติวิถีชีวิตภาษาไทย ทั้งนี้คงจะเป็นเพราะนักเรียนไม่มีความรู้ในเรื่องนี้นั่นเอง

๑.๒. นักเรียนและหัวหน้าส่วนราชการ ฯ เห็นด้วยน้อยในเรื่องคำร้อยกรองลานนาไทย การอ่านและขับคำว ซอ และจอย อาจจะเป็นเพราะว่าคำร้อยกรองลานนาไทยไม่เป็นที่แพร่หลาย และในการขับคำว ซอ ในงานปอย (งานทำบุญต่าง ๆ) นั้น ผู้ขับจะใช้ถ้อยคำหยาบโลน ดังนั้นสองกลุ่มนี้จึงเห็นด้วยน้อย

๑.๓. ในเรื่องหัวหน้าส่วนราชการ ฯ เห็นด้วยน้อยนั้น คงจะเป็นเพราะว่า หัวหน้าส่วนราชการ ฯ ขาดความรู้ว่าในการที่ให้นักเรียนรู้และใช้คำพื้นบ้านของท้องถิ่นนั้นจะเป็นแนวเทียบที่นำไปสู่การเรียนรู้ภาษาไทยได้ดียิ่งขึ้น และในเรื่องนิทานเชียงใหม่ และภาคอีสานไทยนั้น หัวหน้าส่วนราชการ ฯ คงจะมองไม่เห็นความสำคัญของการสืบทอดวัฒนธรรมของท้องถิ่น เพราะฉะนั้นกลุ่มนี้จึงเห็นด้วยน้อย

๑.๔. เฉพาะกลุ่มนักการศึกษาเท่านั้นที่เห็นด้วยอย่างยิ่งในการจัดเนื้อหาเรื่องตำนานลานนาไทย เพราะกลุ่มนี้มีความรู้ ความเข้าใจและสนใจที่จะรักษามรดกอันล้ำค่าจากโบราณเอาไว้ให้ชนรุ่นหลังได้ศึกษาหาความรู้ต่อไป

๑.๕. นักการศึกษาและผู้ประกอบอาชีพต่าง ๆ สนับสนุนให้มีการจัดเนื้อหาเรื่องคำหยาบลานนาไทย ทั้งนี้คงจะเป็นเพราะนักการศึกษาต้องการอนุรักษ์เอาไว้ ส่วนผู้ประกอบอาชีพต่าง ๆ นั้น คงจะมีประสบการณ์และจำคำหยาบเก่า ๆ ได้บ้าง จึงต้องการที่จะให้มีการฟื้นฟูกันขึ้นมาอีก

๑.๖. ครูและนักการศึกษาเห็นด้วยน้อยในเรื่องเจ๊ย (นิทานตลก) อาจจะเป็นเพราะว่า เจ๊ย เป็นนิทานที่มีความหยาบคายเข้ามาปนมาก สองกลุ่มนี้จึงไม่ต้องการที่จะให้นักเรียนได้รับรู้

๒. เฉพาะกลุ่มนักเรียนเท่านั้นที่เห็นด้วยน้อยในเรื่อง ศิลป วัฒนธรรมและประเพณี ซึ่งเป็นที่น่าสังเกตุว่านักเรียนคงจะขาดความเข้าใจ และขาดความรู้สึกว่าตนเอง ฉะนั้นจึงเห็นด้วยน้อยในเรื่อง การบายศรีสู่ขวัญ ประเพณีสลากภัต และการบวชพระ เณร นอกจากนี้ในเรื่องดนตรีพื้นเมือง ศิลปการตีกลอง และการฟ้อนรำวันจะหาดูได้ยาก เพราะอิทธิพลของวิทยุ โทรทัศน์ และภาพยนตร์ และการที่ศิลปเชียงใหม่ขาดการส่งเสริม สนับสนุนให้แพร่หลาย จึงทำให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นเช่นนี้

๓. ในเรื่องงานเกษตรกรรมนั้น กลุ่มนักเรียนจะเห็นด้วยน้อยมากที่สุด ซึ่งมีข้อที่น่าสังเกตดังนี้

๓.๑. การที่ผู้ตอบที่เป็นนักเรียนมีภูมิลำเนาอยู่ในอำเภอต่าง ๆ จึงทำให้ไม่เข้าใจในเรื่องการทำนาเชิงเขา ส่วนเรื่องการปลูกไม้ดอกไม้ประดับ นักเรียนคงจะไม่รู้ว่าสามารถยัดเป็นอาชีพ หรือช่วยเหลือเศรษฐกิจของครอบครัวได้เป็นอย่างดี เช่นเกี่ยวกับการเลี้ยงปลา นักเรียนคงจะไม่เข้าใจและไม่เคยเห็นบ่อเลี้ยงปลา นักเรียนจึงแสดงความเห็นด้วยน้อยดังกล่าวแล้ว

๓.๒. หัวหน้าส่วนราชการ ฯ เห็นด้วยน้อยในเรื่องการทำสวนส้ม ทั้งนี้คงจะเป็นเพราะส้มสามารถปลูกได้ในบางท้องที่ของจังหวัดเชียงใหม่เท่านั้น แต่การที่หัวหน้าส่วนราชการประจำทำงานในแต่ละอำเภอ ฉะนั้นจึงแสดงความเห็นให้สอดคล้องกับอำเภอที่ตนทำงาน

๓.๓. เฉพาะนักการศึกษาเพียงกลุ่มเดียวเท่านั้นที่เห็นด้วยอย่างยิ่งในการปลูกท้อ ทั้งนี้คงจะเป็นเพราะว่าลูกท้อของเริ่มเป็นพืชเศรษฐกิจของเชียงใหม่ ฉะนั้นนักการศึกษาจึงมองเห็นการณ์ไกลเลยสนับสนุนให้มีการจัดเนื้อหาเรื่องนี้

๔. ในเรื่องงานประดิษฐ์และงานช่างนั้น นักเรียน หัวหน้าส่วนราชการ ฯ และครูจะเห็นด้วยน้อยเพียงบางเรื่อง ดังนี้

๔.๑. เป็นที่น่าสังเกตว่านักเรียนหญิงจะเห็นด้วยอย่างยิ่งในงานที่มีความฉณีมาก คือ การร้อยมาลัย งานเสริมสวย เช่นเดียวกับนักเรียนชายจะเห็นด้วยในงานไม้ แสดงให้เห็นได้อย่างแน่ชัดว่า การปรับหลักสูตรให้เหมาะสมกับท้องถิ่นนั้น จะต้องคำนึงถึงเพศของนักเรียนด้วย

๔.๒. เฉพาะกลุ่มหัวหน้าส่วนราชการเท่านั้น ที่เห็นด้วยน้อยในเรื่องงานตัดเย็บ ปะ ชุน เสื้อผ้า ทั้งนี้คงจะไม่ได้อ้างถึงความสำคัญของงานนี้ที่มีต่อชีวิตประจำวัน การที่นักเรียนสามารถไขเข็มเย็บปะชุนเสื้อผ้าได้ จะเป็นพื้นฐานนำไปสู่การเย็บเสื้อผ้า นอกจากนี้ยังมีประโยชน์ต่อนักเรียนเองในการ ปะชุน เสื้อผ้า หรือทำเครื่องใช้เล็ก ๆ น้อย ๆ ได้

๔.๑. เฉพาะกลุ่มครูเท่านั้นที่เห็นด้วยน้อยในเรื่องการทำเครื่องหมาย
อาจจะเป็นเพราะว่า การทำเครื่องหมายเป็นงานที่ต้องใช้ศิลปะอันละเอียด มีมืออัน
ประณีต ยากแก่การที่จะฝึกหัดได้ ฉะนั้นกลุ่มนี้จึงเห็นด้วยน้อย

ผลการวิจัยในเรื่องเนื้อหาของหลักสูตรประถมศึกษาที่จะปรับให้เหมาะสมกับ
ท้องถิ่น ซึ่งแสดงไว้ในหน้า ๓๘๒ มีที่น่าสนใจแกดังนี้

๑. เฉพาะนักเรียนและผู้ประกอบอาชีพต่าง ๆ เห็นด้วยน้อยในเรื่องเสียง
ของคำเมือง บางเสียงที่เป็นปัญหาต่อการออกเสียงภาษาไทย เช่น เสียง ช, ฉ, ร
เคี้ยว เสียง เขี้ยว เหมือน เป็นต้น เสียงเหล่านี้คนเมืองจะออกเสียงได้ไม่ถูก
ต้อง ทำให้เกิดปัญหาต่อการออกเสียงภาษาไทย แต่คงจะเป็นเพราะความเคยชินของ
นักเรียนและผู้ประกอบอาชีพต่าง ๆ จึงมองไม่เห็นว่าเป็นปัญหาอย่างไร
จึงแสดงความคิดเห็นออกมาเช่นนี้

๒. เฉพาะกลุ่มนักการศึกษาเท่านั้นที่เห็นด้วยอย่างยิ่งในการทำสวนฯ ทั้งนี้
เพราะ ๓. เริ่มเป็นพืชเศรษฐกิจของเชียงใหม่ ดังนั้นนักการศึกษาจึงมุ่งหวังที่จะให้มีการ
ปลูกฯ ซึ่งก็สามารถจะปลูกได้ในบางอำเภอที่มีภูมิประเทศเป็นภูเขา เช่น คอยสะเก็ด
พราว เชียงดาว แม่แตง เป็นต้น

๓. นักการศึกษาและหัวหน้าส่วนราชการ ฯ เห็นด้วยอย่างยิ่งในการทำสวน
กาแฟ ซึ่งคงจะเป็นเช่นเดียวกับการทำสวนฯ ดังได้กล่าวมาแล้ว

จากผลการวิจัยตามที่กล่าวมาแล้ว จะเห็นได้ว่า แม้บางเรื่องผู้ตอบจะแสดง
ความเห็นขัดแย้งกันก็ตาม แต่กลุ่มผู้ตอบก็ยังแสดงความเห็นเพิ่มเติมเป็นการเน้นที่จะให้
มีการจัดเนื้อหาในหลักสูตร ดังเช่น ภาษาไทย มีผู้แสดงความเห็นสนับสนุนที่จะให้มีการ
ปรับเนื้อหาให้เหมาะสม และผู้ตอบยังแสดงความเห็นเพิ่มเติมที่จะให้มีการจัดเนื้อหาเรื่อง
ตัวเมือง (อักษรไทยเหนือ) และการละเล่นพื้นเมือง

นอกจากนี้แล้วผู้ตอบยังเสนอความเห็นให้มีการปลูกพืชให้สอดคล้องกับท้องถิ่น
การจัดหลักสูตรแม่บทกับหลักสูตรท้องถิ่นให้มีอัตราส่วน ๖๐ : ๔๐ ซึ่งแสดงให้เห็นได้อย่าง

เคนซึกิยังชี้ว่า ผู้ตอบสนองใหม่มีการพัฒนาหลักสูตรให้สอดคล้องกับท้องถิ่น
ขอเสนอแนะ

สิ่งที่ค้นพบจากการวิจัยนี้จะนำมาพิจารณาคำเป็นการ คังทอไปนี้ คือ

๑. การที่ผู้ตอบทุกกลุ่มมีความเห็นสอดคล้องกันว่า นักเรียนขาดความรู้พื้นฐานในการประกอบอาชีพ แสดงให้เห็นว่ามีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องปรับหลักสูตร โดยเฉพาะกลุ่มการทำงานและพื้นฐานอาชีพให้สอดคล้องกับท้องถิ่น

๒. ในเรื่องที่คุณตอบเห็นว่า เป็นสภาพปัญหาปานกลาง เช่น ขาวนา ขาวสวน มีความรู้ในการทำนา ทำสวน การไถพยุและยาปราบศัตรูพืช เป็นต้น การที่คุณตอบแสดงความคิดเห็นเช่นนี้ แสดงให้เห็นได้ว่าเรื่องดังกล่าวยังเป็นปัญหามากพอสมควร ฉะนั้น ก็น่าจะได้มีการจัดเนื้อหาให้นักเรียนได้รับประสบการณ์การเรียนรู้ด้วย

๓. มีบางเรื่องที่คุณตอบเห็นว่า เป็นปัญหาน้อย เช่น มีผู้เชี่ยวชาญเสด็จใน หมอบาน ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมกำลังถูกทำลายลง ประชาชนบริโภคอาหารไม่ถูกสุขลักษณะ เป็นต้น จะเห็นได้ว่าเรื่องเหล่านี้เป็นปัญหาส่วนรวมของสังคม แต่ในเมื่อผลการวิจัยออกมาเช่นนี้ ก็น่าจะมีการศึกษาให้ลึกยิ่งขึ้นเพื่อให้ได้ข้อมูลอย่างละเอียด นอกจากนี้แล้วอาจจะ เป็นเพราะความบกพร่องของการจัดสถานการณ์การเรียนรู้ของหลักสูตรประถมศึกษา ๒๕๐๓ ทำให้ผู้ตอบโดยเฉพาะนักเรียนยังไม่เข้าใจในเรื่องทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมกำลังถูกทำลายลง และเรื่องประชาชนบริโภคอาหารไม่ถูกสุขลักษณะ เพราะฉะนั้นในการที่จะแก้ปัญหของท้องถิ่นดังกล่าวแล้ว ก็น่าจะมีจัดเนื้อหา ดังกล่าวให้เด็กได้เรียน และท้องถิ่นควรจัดทำหนังสืออ่านประกอบเพื่อให้ความรู้ ความคิด และความเข้าใจแก่นักเรียนในเรื่องที่เป็นปัญหาสำคัญของท้องถิ่นเพิ่มเติมด้วย

๔. มีบางเรื่องที่มีการยอมรับกันในบางกลุ่ม เช่น การทำสวนลำไย สิ้นจี่ สม ขา กาแฟ ทอ เป็นต้น ซึ่งการที่ได้ผลออกมาเช่นนี้แสดงให้เห็นว่า ผู้ตอบเห็นด้วยที่จะให้มีการปรับหลักสูตรให้เหมาะสมกับท้องถิ่น นั่นก็คือถ้าผู้ตอบอยู่ในท้องถิ่นใดก็จะยอมรับพืชที่ปลูกในท้องถิ่นนั้น เช่น ผู้มีภูมิลำเนาอยู่ในอำเภอ อยู่ในอำเภอเมือง สารภี หางคอง จะเห็นด้วยในการทำสวนลำไย เพราะในท้องถิ่นเหล่านี้ลำไยจะให้ผลดีกว่า

ท้องถิ่น คำนึงจากผลการวิจัยนี้จึงสนับสนุนให้มีการพัฒนาหลักสูตรให้สอดคล้องกับท้องถิ่น เป็นอย่างยิ่ง

๕. นักเรียนชายและนักเรียนหญิง จะแสดงความคิดเห็นในเรื่องการทำงาน ตามความถนัดของตนเอง คือนักเรียนชายจะยอมรับในเรื่อง งานจักสาน ประดิษฐ์ของ ไร่ การทำร่ม งานซ่อมเครื่องยนต์ งานก่อสร้าง และงานไม้ ส่วนนักเรียนหญิงจะ เห็นด้วยในเรื่อง การจักคอกไม้ การร้อยมาลัย ประดิษฐ์ของชำร่วย งานเสริมสวย งานปักและปักแบบต่าง ๆ แสดงให้เห็นได้ว่าการพัฒนาหลักสูตรให้สอดคล้องกับท้องถิ่น นั้นจะต้องคำนึงถึงเพศของนักเรียนด้วย

๖. ท้องถิ่นในระดับจังหวัด ควรจัดทำแบบฝึกหัดเสริมทักษะและเสริมประสบการณ์ที่เหมาะสมกับสภาพท้องถิ่น และหนังสืออ่านเพิ่มเติมที่เหมาะสมกับสภาพท้องถิ่น

๗. ท้องถิ่นในระดับเขต ควรจัดทำหนังสือส่งเสริมการอ่านให้ความรู้เรื่อง ท้องถิ่น

๘. ท้องถิ่นควรจัดทำคู่มือวัสดุหลักสูตรของท้องถิ่น เช่น คู่มือการสอนกลุ่มการทำงาน พื้นฐานอาชีพ โดยมีแนวทางการจัดทำดังนี้ คือ

๘.๑. จัดทำรายละเอียดงานเลือก

๘.๒. จัดทำรายละเอียดงานเลือกที่ท้องถิ่นเห็นว่าเหมาะสมควรเพิ่มเติม

๘.๓. จัดทำแผนการสอนงานเลือกแขนงต่าง ๆ

๘.๔. จัดทำหนังสืออ่านเพิ่มเติมสำหรับแต่ละงานเลือก

๘.๕. จัดทำคู่มือการนิเทศงานเลือก

๙. เนื้อหาที่ควรนำมาปรับให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น ในจังหวัดเชียงใหม่ มีดังต่อไปนี้ คือ

กลุ่มทักษะ

๑. การสอนมาตรา ชั่ง ตวง วัด ของท้องถิ่น

๒. การดัดแปลงโจทย์คณิตศาสตร์ให้เหมาะสมกับท้องถิ่น

กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต

๑. อาหารและโภชนาการ
๒. สุขภาพและอนามัย
๓. การสาธารณสุข
๔. ประชากรศึกษา
๕. การให้บริการและสื่อสาร
๖. ความเป็นธรรมในการทำงาน
๗. ประวัติของชุมชน
๘. การสงวนรักษาทรัพยากรธรรมชาติ

กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย

๑. ประเพณีทั่วไป
๒. ศิลปะของเชียงใหม่
๓. ค่านิยมที่ควรรักษา

กลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพ

๑. การปรับปรุงการทำงาน
๒. การปรับปรุงที่ดิน
๓. การทำสวน
๔. การทำไร่
๕. การพัฒนาอาชีพ
๖. การเพิ่มรายได้แก่ครอบครัวด้วยการเกษตร
๗. การเลี้ยงสัตว์
๘. การสำรวจสภาพท้องถิ่น
๙. การป้องกันและกำจัดศัตรูพืช
๑๐. อุตสาหกรรมในครอบครัว

๑๑. งานเครื่องปั้นดินเผา

๑๒. งานอื่น ๆ

เนื้อหาที่ควรนำมาปรับให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการ ของท้องถิ่น ตามความต้องการของเฉพาะกลุ่ม มีดังนี้

กลุ่มทักษะ

๑. คำในภาษาไทย (ครู นักการศึกษาและผู้ประกอบอาชีพต่าง ๆ)

๒. วรรณกรรมภาษาไทย (ครู นักการศึกษาและผู้ประกอบอาชีพต่าง ๆ)

๓. คติชาวบ้าน (ครู นักการศึกษา นักเรียน และผู้ประกอบอาชีพต่าง ๆ)

กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย

๑. ประเพณีทางศาสนา (ครู นักการศึกษา หัวหน้าส่วนราชการฯ และผู้ประกอบอาชีพ)

๒. คนตรีเชียงใหม่ (ครู นักการศึกษา หัวหน้าส่วนราชการฯ และผู้ประกอบอาชีพต่าง ๆ)

๓. การอ่านและขับคำว ซอ และจอย (ครู นักการศึกษาและผู้ประกอบอาชีพต่าง ๆ)

กลุ่มการทำงานและพื้นฐานอาชีพ

๑. งานใบตองและงานดอกไม้ (ครู นักการศึกษา หัวหน้าส่วนราชการฯ ผู้ประกอบอาชีพต่าง ๆ และนักเรียนหญิง)

๒. งานประดิษฐ์ (ครู นักการศึกษา หัวหน้าส่วนราชการฯ และผู้ประกอบอาชีพต่าง ๆ)

๓. งานตัดผมหรืองานเสริมสวย (ครู นักการศึกษา หัวหน้าส่วนราชการฯ ผู้ประกอบอาชีพต่าง ๆ และนักเรียนหญิง)

จากผลการวิจัยเรื่องนี้พอสรุปได้ว่า ควรจะนำเนื้อหาที่กลุ่มยอมรับดังกล่าว มาแล้วมาจัดทำแผนการสอนให้เหมาะสมกับแต่ละระดับชั้น และควรทำในรูปคณะกรรมการ ซึ่งประกอบด้วย ศึกษานิเทศก์ เขตและจังหวัด อาจารย์จากสถาบันการศึกษาชั้นสูง เช่น มหาวิทยาลัย และวิทยาลัยครู เป็นต้น นักพัฒนาหลักสูตร เจ้าหน้าที่วิชาการขององค์การบริหารส่วนจังหวัด ผู้เชี่ยวชาญในแต่ละสาขาวิชา และครูผู้สอน เมื่อสำเร็จเรียบร้อยแล้วจึงนำไปทดลองใช้ ส่วนข้อมูลที่ได้กลุ่มตัวอย่าง แสดงความเห็นก้ำกึ่งกันและที่ขัดแย้งกันหลายประการ อาจมีบางอย่างที่ควรแก่การพิจารณาให้รอบคอบอีก ดังนั้นจึงควรเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อนำมาแก้ไขให้สมบูรณ์ก่อนใช้จริงต่อไป

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยเพิ่มเติมในอนาคต

การวิจัยนี้มุ่งศึกษาเฉพาะโรงเรียนประถมศึกษาในชนบทของเชียงใหม่ โดยจัดทำแบบสอบถามใหม่มีความครอบคลุมตามหลักสูตรประถมศึกษา ๒๕๒๐ สำหรับการวิจัยในอนาคตผู้วิจัยเห็นว่าจะศึกษาในเรื่องดังต่อไปนี้

๑. ในการวิจัยครั้งต่อไป ควรจะวิจัยให้ละเอียดและศึกษาให้ลึกลงไปอีก โดยคำนึงถึงตัวแปรในด้านอายุ เพศ วุฒิ ภูมิฐานะของผู้ตอบแบบสอบถาม
๒. ควรวิจัยกลุ่มการทำงานและพื้นฐานอาชีพให้ละเอียดยิ่งขึ้น โดยจัดทำแบบสอบถามในงานแต่ละอย่างให้มีรายละเอียดของงานมากที่สุด เพื่อทราบผลแล้วจะได้นำมาจัดเนื้อหาให้สอดคล้องกับท้องถิ่นแต่ละท้องถิ่นต่อไป
๓. ควรวิจัยโดยจัดกลุ่มตัวอย่างตามลักษณะภูมิประเทศ เพราะงานอาชีพของประชาชนจะแตกต่างกันออกไปตามลักษณะภูมิประเทศ และจะได้นำผลการวิจัยมาจัดหลักสูตรให้สอดคล้องกับท้องถิ่นให้มากยิ่งขึ้น
๔. ควรวิจัยเพื่อศึกษาต้นตอของปัญหาและข้อคิดเห็น ซึ่งมีลักษณะก้ำกึ่ง และที่มีความแตกต่างกันมาก เพื่อประโยชน์ในการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการจัดทำหลักสูตร และการนำหลักสูตรไปใช้